

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi extinsă)

13 decembrie 2018 *

[Text rectificat prin Ordonanța din 21 martie 2019]

„Răspundere extracontractuală – Politica externă și de securitate comună – Măsuri restrictive luate împotriva Iranului – Înghețarea fondurilor – Includerea și menținerea denumirii reclamantei pe lista persoanelor și a entităților cărora li se aplică măsuri restrictive – Prejudiciu material – Prejudiciu moral”

În cauza T-558/15,

Iran Insurance Company, cu sediul în Teheran (Iran), reprezentată de D. Luff, avocat,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de B. Driessen și de M. Bishop, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Comisia Europeană, reprezentată de F. Ronkes Agerbeek și de R. Tricot, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 268 TFUE prin care se urmărește obținerea reparării prejudiciului moral și material pe care reclamanta pretinde că l-a suferit ca urmare a adoptării Deciziei 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413/PESC privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO 2010, L 281, p. 81), a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 423/2007 (JO 2010, L 281, p. 1), a Deciziei 2011/783/PESC a Consiliului din 1 decembrie 2011 de modificare a Deciziei 2010/413/PESC privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului (JO 2011, L 319, p. 71), a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 al Consiliului din 1 decembrie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO 2011, L 319, p. 11) și a Regulamentului (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO 2012, L 88, p. 1), prin care denumirea reclamantei a fost înscrisă și a fost menținută pe lista persoanelor și a entităților cărora li se aplică măsuri restrictive,

* Limba de procedură: engleza.

TRIBUNALUL (Camera întâi extinsă),

compus din doamna I. Pelikánová (raportor), președinte, și domnii V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen și U. Öberg, judecători,

grefier: doamna N. Schall, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 20 martie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

I. Istoricul litigiului

- 1 Prezenta cauză se înscrie în cadrul măsurilor restrictive instaurate în scopul de a exercita presiuni asupra Republicii Islamice Iran pentru ca aceasta să pună capăt activităților nucleare care prezintă un risc de proliferare și dezvoltării vectorilor purtători de arme nucleare (denumite în continuare „proliferarea nucleară”).
- 2 Reclamanta, Iran Insurance Company, cunoscută și sub denumirea de Bimeh Iran, este o societate de asigurare iraniană.
- 3 La 9 iunie 2010, Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite a adoptat Rezoluția 1929 (2010), care viza extinderea domeniului de aplicare al măsurilor restrictive instituite prin rezoluțiile precedente 1737 (2006) din 27 decembrie 2006, 1747 (2007) din 24 martie 2007 și 1803 (2008) din 3 martie 2008 și instaurarea unor măsuri restrictive suplimentare împotriva Republicii Islamice Iran.
- 4 Prin Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO 2010, L 195, p. 39), denumirea reclamantei a fost înscrisă pe lista care figurează în anexa II la decizia menționată.
- 5 Pe cale de consecință, denumirea reclamantei a fost înscrisă pe lista care figurează în anexa V la Regulamentul (CE) nr. 423/2007 al Consiliului din 19 aprilie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO 2007, L 103, p. 1, rectificare în JO 2007, L 180, p. 45).
- 6 Înscrierea denumirii reclamantei pe lista menționată la punctul 5 de mai sus a intrat în vigoare la data publicării Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 (JO 2010, L 195, p. 25) în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, și anume la 27 iulie 2010. Aceasta a avut drept efect înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale reclamantei (denumită în continuare „înghețarea fondurilor” sau „măsuri restrictive”).
- 7 Înscrierea denumirii reclamantei pe listele citate la punctele 4 și 5 de mai sus era întemeiată pe următoarele motive:

„[Reclamanta] a asigurat achiziția diferitor articole care pot fi utilizate în cadrul unor programe sancționate conform [Rezoluției] 1737 [a Consiliului de Securitate]. Printre articolele achiziționate și asigurate se numără[au]: piese de schimb pentru elicoptere, articole electronice și computere cu aplicații în domeniul navigării aeronavelor și rachetelor.”

- 8 Prin scrisoarea din 9 septembrie 2010, reclamanta a solicitat Consiliului Uniunii Europene să reexamineze înscrierea denumirii sale pe listele în cauză, în lumina informațiilor pe care i le comunica. Ea a solicitat de asemenea transmiterea elementelor care justificau această înscriere. În sfârșit, ea a solicitat să fie audiată.
- 9 Prin Decizia 2010/644/PESC din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2010, L 281, p. 81), Consiliul, după reexaminarea situației reclamantei, a menținut denumirea acesteia pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, cu efect de la aceeași dată.
- 10 La momentul adoptării Regulamentului (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 423/2007 (JO 2010, L 281, p. 1), denumirea reclamantei a fost înscrisă pe lista care figurează în anexa VIII la regulamentul menționat, cu efect de la 27 octombrie 2010.
- 11 Prin scrisoarea din 28 octombrie 2010, primită de reclamantă la 23 noiembrie 2010, Consiliul a informat-o că, în urma reexaminării situației sale în lumina observațiilor conținute în scrisoarea din 9 septembrie 2010, ea trebuia să rămână supusă unor măsuri restrictive.
- 12 Prin scrisoarea din 28 decembrie 2010, reclamanta a contestat faptele reținute împotriva sa de Consiliu. În scopul exercitării dreptului său la apărare, ea a solicitat să aibă acces la dosar.
- 13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 ianuarie 2011, reclamanta a formulat o acțiune având ca obiect, printre altele, în esență, anularea listelor citate la punctele 4 și 5 de mai sus, în măsura în care acestea o priveau. Acțiunea respectivă a fost înregistrată cu numărul T-27/11.
- 14 Prin scrisoarea din 22 februarie 2011, Consiliul a furnizat reclamantei extrasele care o priveau, provenite din propunerile de înscriere transmise de statele membre, astfel cum figurau în notele sale de transmitere desemnate cu numerele de referință 13413/10 EXT 6 și 6726/11.
- 15 Prin scrisoarea din 29 iulie 2011, reclamanta a contestat din nou caracterul real al faptelor care îi erau imputate de Consiliu.
- 16 Prin Decizia 2011/783/PESC din 1 decembrie 2011 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2011, L 319, p. 71) și prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 din 1 decembrie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO 2011, L 319, p. 11), Consiliul, după reexaminarea situației reclamantei, a menținut denumirea acesteia pe listele care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, și în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010, cu efect de la 1 și, respectiv, de la 2 decembrie 2011.
- 17 Prin scrisoarea din 5 decembrie 2011, Consiliul a informat reclamanta că trebuia să rămână supusă unor măsuri restrictive.
- 18 Prin scrisoarea din 13 ianuarie 2012, reclamanta a solicitat din nou să aibă acces la dosar.
- 19 Prin scrisoarea din 21 februarie 2012, Consiliul a transmis reclamantei documente referitoare la „decizia [...] din 1 decembrie 2011 de a menține în vigoare măsurile restrictive [în privința sa]”.
- 20 Decizia 2012/35/PESC a Consiliului din 23 ianuarie 2012 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2012, L 19, p. 22) a intrat în vigoare la data adoptării sale. Articolul 1 punctul 7 din aceasta a modificat, începând de la această dată, articolul 20 din Decizia 2010/413, introducând, printre altele, un nou criteriu întemeiat pe un sprijin în special financiar furnizat guvernului iranian. Același criteriu a fost introdus la articolul 23 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO 2012, L 88, p. 1).

- 21 La momentul adoptării Regulamentului nr. 267/2012, denumirea reclamantei a fost înscrisă, pentru aceleași motive ca cele deja menționate la punctul 7 de mai sus, pe lista care figurează în anexa IX la regulamentul menționat (denumită în continuare, împreună cu listele care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, și în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010, „listele în litigiu”), cu efect de la 24 martie 2012.
- 22 Prin memoriul depus la grefa Tribunalului la 4 iunie 2012, reclamanta și-a adaptat concluziile în cauza T-12/11, astfel încât acestea să urmărească în esență anularea ansamblului listelor în litigiu, în măsura în care acestea o privesc.
- 23 Prin Hotărârea din 6 septembrie 2013, Iran Insurance/Consiliul (T-12/11, nepublicată, EU:T:2013:401), Tribunalul a anulat, printre altele, listele în litigiu, în măsura în care acestea o priveau pe reclamantă, pentru motivul că nu erau susținute de probe. Întrucât nu s-a formulat niciun recurs împotriva hotărârii respective, aceasta a devenit definitivă și a dobândit autoritate de lucru judecat.
- 24 Prin Decizia 2013/661/PESC din 15 noiembrie 2013 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2013, L 306, p. 18) și prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1154/2013 din 15 noiembrie 2013 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 267/2012 (JO 2013, L 306, p. 3), Consiliul a menținut măsurile restrictive luate în privința reclamantei pe baza noului criteriu întemeiat pe un sprijin în special financiar furnizat guvernului iranian. Aceste acte au intrat în vigoare la 16 noiembrie 2013, data publicării lor în Jurnalul Oficial.
- 25 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 ianuarie 2014, reclamanta a formulat o acțiune în anularea actelor din 15 noiembrie 2013 prin care sunt menținute măsurile restrictive luate în privința sa. Această acțiune a fost înregistrată cu numărul T-63/14.
- 26 Prin Hotărârea din 3 mai 2016, Iran Insurance/Consiliul (T-63/14, nepublicată, EU:T:2016:264), Tribunalul a respins acțiunea și a obligat reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.
- 27 Prin scrisoarea din 25 iulie 2015, reclamanta a prezentat Consiliului o cerere prealabilă de despăgubire pentru prejudiciile pretins suferite ca urmare a măsurilor restrictive luate în privința sa, în temeiul Regulamentului de punere în aplicare nr. 668/2010 și al Deciziei 2010/413. Consiliul nu a răspuns la această scrisoare.

II. Procedura și concluziile părților

- 28 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 25 septembrie 2015, reclamanta a formulat prezenta acțiune. Cauza a fost repartizată Camerei întâi a Tribunalului din motive de conexitate.
- 29 La 15 ianuarie 2016, Consiliul a depus memoriul în apărare.
- 30 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 16 martie 2016, Comisia Europeană a solicitat să intervină în prezenta procedură în susținerea concluziilor Consiliului.
- 31 La 14 aprilie 2016, Consiliul și-a depus observațiile cu privire la cererea de intervenție. Reclamanta nu a depus observații cu privire la această cerere în termenul stabilit.
- 32 La 13 mai 2016, reclamanta a depus replica.
- 33 Prin Decizia președintelui fostei Camere întâi a Tribunalului din 18 mai 2016, adoptată în conformitate cu articolul 144 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, s-a admis intervenția Comisiei în prezentul litigiu.

- 34 La 8 iulie 2016, Consiliul a depus duplica.
- 35 La 19 iulie 2016, Comisia a depus memoriul în intervenție. La 7 septembrie și, respectiv, la 11 octombrie 2016, Consiliul și reclamanta și-au depus observațiile cu privire la acest memoriu.
- 36 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi) a adoptat o măsură de organizare a procedurii care constă în ascultarea părților cu privire la o eventuală suspendare a procedurii până la pronunțarea deciziei Curții prin care se finalizează judecata în cauza C-45/15 P, Safa Nicu Sepahan/Consiliul. Părțile principale au comunicat observațiile lor în această privință în termenul stabilit.
- 37 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, în temeiul articolului 27 alineatul (5) din Regulamentul de procedură, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera întâi, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.
- 38 Având în vedere observațiile părților principale, președintele Camerei întâi a Tribunalului a decis, prin Decizia din 10 octombrie 2016, să suspende procedura în prezenta cauză.
- 39 Ca urmare a pronunțării Hotărârii din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), la propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi) a adoptat o măsură de organizare a procedurii care a constat în ascultarea părților cu privire la consecințele pe care le deduc din hotărârea menționată pentru prezenta cauză. Părțile principale au comunicat observațiile lor în această privință în termenul stabilit.
- 40 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 12 iulie 2017, reclamanta a solicitat organizarea unei ședințe de audiere a pledoariilor, în conformitate cu articolul 106 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.
- 41 La 14 decembrie 2017, în temeiul articolului 28 din Regulamentul de procedură și la propunerea Camerei întâi, Tribunalul a decis să trimită prezenta cauză în fața unui complet de judecată extins.
- 42 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul a decis să deschidă faza orală a procedurii, să obțină observațiile părților principale cu privire la o eventuală conexare a prezentei cauze cu cauza T-559/15, Post Bank Iran/Consiliul, pentru buna desfășurare a fazei orale a procedurii și să adreseze anumite întrebări părților. Părțile au dat curs acestor solicitări în termenele stabilite.
- 43 Prin decizia din 9 februarie 2018, președintele Camerei întâi a Tribunalului a decis conexarea prezentei cauze cu cauza T-559/15, Post Bank Iran/Consiliul, pentru buna desfășurare a fazei orale a procedurii.
- 44 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 20 martie 2018. În răspunsurile sale, reclamanta a furnizat precizări în special cu privire la nelegalitatea, constatată în Hotărârea din 6 septembrie 2013, Iran Insurance/Consiliul (T-12/11, nepublicată, EU:T:2013:401), pe care o invocă în susținerea cererii sale de despăgubire, de care s-a luat act în procesul-verbal al ședinței.
- 45 În cererea introductivă, reclamanta solicită în esență Tribunalului:
- obligarea Consiliului să îi plătească, în repararea prejudiciului material și moral pe care l-a suferit ca urmare a înscrierii nelegale a denumirii sale pe listele în litigiu, între lunile iulie 2010 și noiembrie 2013, în temeiul Deciziei 2010/644, al Regulamentului nr. 961/2010, al Deciziei 2011/783, al Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011 și al Regulamentului nr. 267/2012 (denumite în continuare „actele în litigiu”), despăgubiri în cuantum de 4 774 187,07 euro, de 84 767,66 lire sterline (GBP) (aproximativ 94 939 de euro) și de 1 532 688 de dolari americani (USD) (aproximativ 1 318 111 euro) și orice alt cuantum care poate fi stabilit în cursul procedurii;

– obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

46 În stadiul replicii și al observațiilor sale cu privire la memoriul în intervenție, reclamanta și-a modificat concluziile în despăgubire, întrucât aceasta solicită în prezent repararea prejudiciului moral și material suferit, despăgubiri în cuantum de 3 494 484,07 euro, de 84 767,66 GBP (aproximativ 94 939 de euro), de 33 945 de milioane de riali iranieni (IRR) (aproximativ 678 900 de euro) și de 1 532 688 de USD (aproximativ 1 318 111 euro), precum și orice alt cuantum care poate fi stabilit în cursul procedurii.

47 Consiliul solicită în esență Tribunalului:

– respingerea acțiunii în parte pentru lipsa competenței de a o judeca și în rest ca vădit inadmisibilă sau, în orice caz, ca vădit nefondată;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

48 Comisia solicită Tribunalului respingerea acțiunii în integralitatea sa.

III. În drept

A. Cu privire la competența Tribunalului

49 [Text rectificat prin Ordonanța din 21 martie 2019] În duplică, Consiliul consideră că, întrucât reclamanta și-a întemeiat cererea în reparație pe nelegalitatea înscrierii denumirii sale pe lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, Tribunalul nu este competent să se pronunțe cu privire la prezenta acțiune, întrucât articolul 275 al doilea paragraf TFUE nu conferă Tribunalului competență să se pronunțe cu privire la o cerere în reparație întemeiată pe nelegalitatea unui act care intră în sfera politicii externe și de securitate comună (PESC).

50 În răspunsurile sale scrise la întrebările Tribunalului (punctul 42 de mai sus), reclamanta susține că este inadmisibilă cauza de inadmisibilitate invocată de Consiliu, deoarece este tardivă, și că nu este fondată, întrucât actele PESC au fost puse în aplicare, în speță, prin regulamente adoptate în temeiul articolului 215 TFUE.

51 În această privință, este necesar a se aminti că o cauză de inadmisibilitate care a fost invocată în stadiul duplicii, deși ar fi putut fi invocată încă din stadiul apărării, trebuie considerată tardivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 februarie 2016, Jannatian/Consiliul, T-328/14, nepublicată, EU:T:2016:86, punctul 29). Or, prezenta cauză de inadmisibilitate, care ar fi putut fi invocată de Consiliu încă din stadiul memoriului în apărare, este tardivă și, ca atare, este inadmisibilă.

52 Cu toate acestea, potrivit articolului 129 din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate oricând, din oficiu, după ascultarea părților, să se pronunțe asupra cauzelor de inadmisibilitate pentru motive de ordine publică, printre care se numără, potrivit jurisprudenței, competența instanței Uniunii Europene de a judeca acțiunea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 martie 1980, Ferriera Valsabbia și alții/Comisia, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78-228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 și 85/79, EU:C:1980:81, punctul 7, și Hotărârea din 17 iunie 1998, Svenska Journalistförbundet/Consiliul, T-174/95, EU:T:1998:127, punctul 80).

53 Or, rezultă din articolul 24 alineatul (1) al doilea paragraf a șasea teză TUE și din articolul 275 primul paragraf TFUE că, în principiu, Curtea nu este competentă în ceea ce privește dispozițiile de drept primar privind PESC și actele juridice adoptate în temeiul acestora. Numai cu titlu excepțional, în conformitate cu articolul 275 al doilea paragraf TFUE, instanțele Uniunii sunt competente în domeniul

PESC. Această competență include, pe de o parte, controlul respectării articolului 40 TUE și, pe de altă parte, acțiunile în anulare formulate de particulari, în condițiile prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, împotriva măsurilor restrictive adoptate de Consiliu în cadrul PESC. În schimb, articolul 275 al doilea paragraf TFUE nu atribuie Curții nicio competență de a judeca vreo acțiune în despăgubire (Hotărârea din 18 februarie 2016, Jannatian/Consiliul, T-328/14, nepublicată, EU:T:2016:86, punctul 30).

- 54 Rezultă că o acțiune în despăgubire având ca obiect repararea prejudiciului pretins suferit ca urmare a adoptării unui act în materie de PESC nu este de competența Tribunalului (Hotărârea din 18 februarie 2016, Jannatian/Consiliul, T-328/14, nepublicată, EU:T:2016:86, punctul 31).
- 55 În schimb, Tribunalul și-a recunoscut întotdeauna competența de a judeca o cerere în reparația unui prejudiciu pretins suferit de o persoană sau de o entitate ca urmare a unor măsuri restrictive adoptate în privința sa, în conformitate cu articolul 215 TFUE (Hotărârea din 11 iulie 2007, Sison/Consiliul, T-47/03, nepublicată, EU:T:2007:207, punctele 232-251, și Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctele 45-149, confirmată în recurs prin Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402).
- 56 În speță, măsurile restrictive adoptate în privința reclamantei prin Decizia 2010/644 și, respectiv, prin Decizia 2011/783 au fost puse în aplicare prin actele în litigiu, adoptate în conformitate cu articolul 215 TFUE.
- 57 Rezultă că, deși Tribunalul nu este competent să judece cererea în reparație a reclamantei, în măsura în care aceasta urmărește să obțină repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit ca urmare a adoptării Deciziei 2010/644 și a Deciziei 2011/783, el este în schimb competent să judece aceeași cerere, în măsura în care vizează repararea prejudiciului pe care aceasta l-ar fi suferit ca urmare a punerii în aplicare a aceluiași decizii prin actele în litigiu.
- 58 În consecință, este necesar să se examineze prezenta acțiune numai în măsura în care urmărește repararea prejudiciului pe care reclamanta pretinde că l-a suferit ca urmare a faptului că măsurile restrictive luate în privința sa în Decizia 2010/644 și în Decizia 2011/783 au fost puse în aplicare prin actele în litigiu.

B. Cu privire la admisibilitatea acțiunii

- 59 Fără a invoca o excepție prin înscris separat, Consiliul, susținut de Comisie, consideră că prezenta acțiune este vădit inadmisibilă, întrucât în esență cererea introductivă nu conține elementele de fapt esențiale care să permită să se stabilească dacă toate condițiile pentru angajarea răspunderii Uniunii sunt întrunite în speță.
- 60 Comisia adaugă că, ținând seama de data introducerii prezentei acțiuni, și anume 25 septembrie 2015, aceasta a fost introdusă după expirarea termenului de cinci ani prevăzut la articolul 46 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în măsura în care urmărește despăgubirea pentru un prejudiciu care s-ar fi materializat înainte de 25 octombrie 2010. În conformitate cu jurisprudența, prezenta acțiune ar trebui, așadar, să fie declarată inadmisibilă în parte. În opinia sa, prescripția parțială a acțiunii poate fi examinată din oficiu, în calitate de problemă de ordine publică.
- 61 Consiliul consideră că nu pare să se pună în speță problema prescripției, întrucât reclamanta nu solicită despăgubiri decât pentru înscrierea denumirii sale pe listele în litigiu ulterior datei de 25 septembrie 2010. El indică totuși că, în cazul în care s-ar prezenta o situație de prescripție, aceasta ar putea fi invocată din oficiu, în calitate de problemă de ordine publică.

- 62 Potrivit reclamantei, cauza de inadmisibilitate întemeiată în esență pe nerespectarea cerinței de precizie prevăzute la articolul 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și la articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură este inadmisibilă, deoarece este tardivă și, în orice caz, este nefondată, întrucât cererea introductivă era suficient de completă, de precisă și de motivată. Cu privire la cauza de inadmisibilitate întemeiată în esență pe prescripția în parte a acțiunii care stă la baza prezentului recurs, ea obiectează că aceasta este inadmisibilă și nu poate fi examinată din oficiu de Tribunal, întrucât nu este vorba despre o cauză de inadmisibilitate de ordine publică. În orice caz, această cauză de inadmisibilitate nu ar fi fondată.
- 63 În ceea ce privește cauza de inadmisibilitate întemeiată în esență pe nerespectarea cerinței de precizie prevăzute la articolul 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și la articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, trebuie amintit că, în conformitate cu dispozițiile menționate, orice cerere introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului, precum și motivele și argumentele invocate. Aceste mențiuni trebuie să fie suficient de clare și de precise pentru a permite părâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din textul cererii introductive înseși (a se vedea prin analogie Hotărârea din 3 februarie 2005, Chiquita Brands și alții/Comisia, T-19/01, EU:T:2005:31, punctul 64 și jurisprudența citată).
- 64 Trebuie amintit de asemenea că, în temeiul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, „[i]n materie de răspundere extracontractuală, Uniunea este obligată să repare, în conformitate cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, prejudiciile cauzate de instituțiile sale sau de agenții săi în exercițiul funcțiilor lor”. Potrivit unei jurisprudențe constante, angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, în sensul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, pentru comportamentul ilicit al organelor sale este supusă întrunirii unui ansamblu de condiții, și anume nelegalitatea comportamentului reproșat instituțiilor, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între comportamentul pretins și prejudiciul invocat (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia, C-120/06 P și C-121/06 P, EU:C:2008:476, punctul 106 și jurisprudența citată, Hotărârea din 11 iulie 2007, Schneider Electric/Comisia, T-351/03, EU:T:2007:212, punctul 113, și Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 47).
- 65 Astfel, pentru a îndeplini cerințele de claritate și de precizie care decurg din articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, astfel cum este interpretat de jurisprudență, o cerere introductivă prin care se solicită repararea prejudiciilor pretins cauzate de o instituție a Uniunii trebuie să cuprindă elementele care să permită identificarea comportamentului pe care reclamantul îl reproșează instituției, motivele pentru care consideră că există o legătură de cauzalitate între comportament și prejudiciul pe care pretinde că l-a suferit, precum și caracterul și întinderea acestui prejudiciu (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 3 februarie 2005, Chiquita Brands și alții/Comisia, T-19/01, EU:T:2005:31, punctul 65 și jurisprudența citată).
- 66 În speță, reclamanta a identificat, în cererea introductivă, comportamentul pe care îl reproșează Consiliului, și anume adoptarea actelor în litigiu, a căror nelegalitate a fost constatată în Hotărârea din 6 septembrie 2013, Iran Insurance/Consiliul (T-12/11, nepublicată, EU:T:2013:401). În plus, ea a descris și a cuantificat prejudiciul material și moral pe care pretinde că l-a suferit ca urmare a acestor acte, și anume un prejudiciu moral, reprezentat de o atingere adusă bunei sale reputații și evaluat *ex æquo et bono* la un quantum de 1 milion de euro, și un prejudiciu material, care corespunde, în primul rând, pierderii dobânzilor pe care le-ar fi putut percepe dacă ar fi procedat la transferul și la fructificarea în Iran a fondurilor depuse în conturile sale din Uniune în quantumuri de 2 544,82 GBP (aproximativ 2 850 de euro), de 17 733,48 USD (aproximativ 15 250 de euro) și de 421,05 USD (aproximativ 362 de euro), în al doilea rând, pierderii dobânzilor pe care le-ar fi putut percepe dacă ar fi procedat la transferul și la fructificarea în Iran a sumelor pe care i le datorau trei societăți de

asigurare sau de reasigurare în cuantumuri de 557 196,09 euro, de 82 222,84 GBP (aproximativ 92 089 de euro) și de 1 532 266,95 USD (aproximativ 1 317 749 de euro) și, în al treilea rând, beneficiului nerealizat pe care l-ar fi suferit ca urmare a nesubscrierii unor contracte de asigurare pentru transportul de pasageri la nivelul unui cuantum evaluat în final la 1 919 554,50 euro și a nesubscrierii unor contracte de asigurare pentru transportul de mărfuri la nivelul unui cuantum evaluat în final la 33 945 de milioane de IRR (aproximativ 678 900 de euro). În sfârșit, aceasta a explicat că prejudiciul moral și material suferit astfel era legat de adoptarea actelor în litigiu.

- 67 Expunerea, în cererea introductivă, a comportamentului pe care reclamanta îl reproșează Consiliului, a motivelor pentru care consideră că există o legătură de cauzalitate între comportament și prejudiciul pe care pretinde că l-a suferit, precum și a caracterului și a întinderii acestui prejudiciu îndeplinește cerințele de precizie care decurg din articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură.
- 68 În consecință, este necesar să se respingă ca nefondată cauza de inadmisibilitate invocată de Consiliu, întemeiată pe nerespectarea cerinței de precizie prevăzute la articolul 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și la articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură.
- 69 Cu privire la cauza de inadmisibilitate invocată de Comisie, întemeiată pe prescripția parțială a acțiunii care stă la baza prezentei căi de atac, trebuie arătat că concluziile Consiliului prin care se solicită respingerea acestei căi de atac nu se bazează nicidecum pe invocarea unei asemenea prescripții. Or, potrivit articolului 40 al patrulea paragraf și articolului 53 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și articolului 142 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, concluziile cererii de intervenție pot avea ca obiect numai susținerea, în tot sau în parte, a concluziilor uneia dintre părțile principale. În plus, intervenientul ia litigiul în starea în care se află în momentul intervenției sale, în conformitate cu articolul 142 alineatul (3) din Regulamentul de procedură.
- 70 Rezultă că intervenientul nu are calitatea de a invoca în mod autonom o cauză de inadmisibilitate, iar Tribunalul nu este, așadar, obligat să examineze motivele invocate exclusiv de acesta și care nu ar fi de ordine publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 martie 1993, CIRFS și alții/Comisia, C-313/90, EU:C:1993:111, punctul 22, și Hotărârea din 3 iulie 2007, Au Lys de France/Comisia, T-458/04, nepublicată, EU:T:2007:195, punctul 32).
- 71 În plus, s-a statuat deja că, întrucât acțiunea în răspundere extracontractuală a Uniunii este reglementată, în temeiul articolului 340 TFUE, de principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, iar dintr-o examinare comparativă a sistemelor juridice ale statelor membre reiese că, în regulă generală și cu numai câteva excepții, instanța nu poate invoca din oficiu motivul întemeiat pe prescrierea acțiunii, nu este necesară examinarea din oficiu a unei probleme de prescriere eventuală a acțiunii în cauză (Hotărârea din 30 mai 1989, Roquette frères/Comisia, 20/88, EU:C:1989:221, punctul 12; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2012, Evropaïki Dynamiki/Comisia, C-469/11 P, EU:C:2012:705, punctul 51).
- 72 În consecință, este necesar să se respingă ca inadmisibilă cauza de inadmisibilitate invocată de Comisie.

C. Cu privire la admisibilitatea elementelor de probă depuse în anexă la replică și cu privire la cererea reclamantei de a fi autorizată să depună elemente de probă suplimentare în cursul procedurii

- 73 În duplică, Consiliul, susținut de Comisie, solicită respingerea, ca tardive și, prin urmare, inadmisibile, a elementelor de probă depuse în anexele R.1-R.15 la replică. În opinia sa, aceste elemente ar fi putut și ar fi trebuit, conform jurisprudenței, să fie depuse în stadiul cererii introductive.

- 74 În replică, reclamanta a solicitat Tribunalului să o autorizeze, în cadrul unei măsuri de cercetare judecătorească, să depună elemente de probă suplimentare în cursul procedurii. În răspunsurile sale scrise la întrebările Tribunalului (punctul 42 de mai sus), reclamanta solicită respingerea cauzei de inadmisibilitate, pentru motivul că anexele R.1-R.15 la replică conțin elemente de probă suplimentare cu privire la fapte care sunt deja bine stabilite în cererea introductivă și care sunt necesare pentru respingerea argumentelor invocate de Consiliu în memoriul în apărare. Consiliul și-ar fi putut exercita pe deplin dreptul la apărare în legătură cu aceste elemente în duplică. Comisia ar fi avut de asemenea posibilitatea de a verifica și de a aprecia elementele menționate.
- 75 În speță, rezultă din cererea introductivă că prezenta acțiune are ca obiect o cerere de despăgubire prin care se urmărește obținerea reparării prejudiciului moral și material pretins suferit de reclamantă ca urmare a adoptării de către Consiliu a actelor în litigiu. Este vorba, așadar, despre o acțiune prin care recurenta solicită angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii.
- 76 Or, potrivit unei jurisprudențe consacrate, în cadrul unei acțiuni în răspundere extracontractuală, revine reclamantului sarcina de a prezenta instanței Uniunii elemente de probă pentru a stabili caracterul real și amploarea prejudiciului pe care pretinde că l-a suferit [a se vedea Hotărârea din 28 ianuarie 2016, Zafeiropoulos/Cedefop, T-537/12, nepublicată, EU:T:2016:36, punctul 91 și jurisprudența citată, Hotărârea din 26 aprilie 2016, Strack/Comisia, T-221/08, EU:T:2016:242, punctul 308 (nepublicată)].
- 77 Desigur, instanța Uniunii a recunoscut că, în anumite cazuri, în special atunci când este dificil să se cuantifice prejudiciul invocat, nu este indispensabil să se precizeze în cererea introductivă întinderea sa exactă și nici să se cuantifice valoarea despăgubirii solicitate (a se vedea Hotărârea din 28 februarie 2013, Inalca și Cremonini/Comisia, C-460/09 P, EU:C:2013:111, punctul 104 și jurisprudența citată).
- 78 Cererea introductivă din prezenta cauză a fost depusă la 25 septembrie 2015. Cu excepția unuia dintre tipurile de prejudiciu material pe care nu era în măsură să îl cuantifice în mod definitiv, reclamanta a cuantificat în stadiul cererii introductive prejudiciul moral și material pe care considera că l-a suferit întemeindu-se pe elementele atașate în anexă la cererea introductivă menționată. În stadiul replicii, reclamanta a modificat cuantificarea prejudiciului său pentru a ține seama de obiecția Consiliului potrivit căreia aceasta ar fi trebuit să își deducă costurile din calculul anumitor tipuri de prejudicii materiale și a furnizat o cuantificare definitivă a tipului de prejudiciu material pentru care nu furnizase până atunci decât o cuantificare provizorie.
- 79 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 76 litera (f) din Regulamentul de procedură, care a intrat în vigoare la 1 iulie 2015 și care este, așadar, aplicabil în cazul prezentei cereri introductive, orice cerere introductivă trebuie să conțină probele și propunerea de probe, dacă este necesar.
- 80 În plus, articolul 85 alineatul (1) din Regulamentul de procedură prevede că probele se depun și se propun în cadrul primului schimb de memorii. Alineatul (2) al aceluiași articol adaugă că părțile mai pot depune sau propune probe în sprijinul argumentației lor atât în cadrul replicii, cât și al duplicii, cu condiția ca întârzierea în depunerea sau în propunerea acestora să fie justificată. În acest din urmă caz, în conformitate cu articolul 85 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, Tribunalul se pronunță cu privire la admisibilitatea probelor depuse sau a probelor propuse după ce li s-a acordat celorlalte părți posibilitatea de a-și exprima poziția cu privire la acestea.
- 81 Regula decăderii prevăzută la articolul 85 alineatul (1) din Regulamentul de procedură nu vizează proba contrară și completarea probatoriului solicitat furnizate ca urmare a unei probe contrare a părții adverse [a se vedea Hotărârea din 22 iunie 2017, Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, punctul 17 și jurisprudența citată].

- 82 Reiese din jurisprudența referitoare la aplicarea regulii decăderii prevăzute la articolul 85 alineatul (1) din Regulamentul de procedură că părțile trebuie să motiveze întârzierea în depunerea probelor sau a propunerilor de probe noi (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 18 septembrie 2008, Angé Serrano și alții/Parlamentul, T-47/05, EU:T:2008:384, punctul 54), iar instanța Uniunii are competența de a controla temeinicia motivului întârzierii în depunerea acestor probe sau propuneri de probe și, după caz, conținutul acestora din urmă, precum și, în cazul în care această depunere tardivă nu este justificată corespunzător cerințelor legale sau nu este întemeiată, competența de a le înlătura (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 14 aprilie 2005, Gaki-Kakouri/Curtea de Justiție, C-243/04 P, nepublicată, EU:C:2005:238, punctul 33, și Hotărârea din 18 septembrie 2008, Angé Serrano și alții/Parlamentul, T-47/05, EU:T:2008:384, punctul 56).
- 83 S-a statuat deja că depunerea tardivă de către o parte a probelor sau a propunerilor de probe poate fi justificată dacă această parte nu putea să dispună anterior de probele respective sau dacă probele depuse tardiv de partea adversă justifică completarea dosarului, astfel încât să se asigure respectarea principiului contradictorialității (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 14 aprilie 2005, Gaki-Kakouri/Curtea de Justiție, C-243/04 P, nepublicată, EU:C:2005:238, punctul 32, și Hotărârea din 18 septembrie 2008, Angé Serrano și alții/Parlamentul, T-47/05, EU:T:2008:384, punctul 55).
- 84 În sfârșit, potrivit jurisprudenței, Tribunalul este singura instanță competentă să aprecieze necesitatea de a completa informațiile de care dispune cu privire la cauzele cu care este sesizat prin dispunerea de măsuri de cercetare judecătorească, care nu pot avea ca obiect suplinirea carenței reclamantului în administrarea probelor (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 2009, SELEX Sistemi Integrati/Comisia, C-481/07 P, nepublicată, EU:C:2009:461, punctul 44 și jurisprudența citată).
- 85 Din cadrul juridic amintit la punctele 79-84 de mai sus rezultă că Tribunalul nu are competența, în cadrul unei măsuri de cercetare judecătorească, de a autoriza în mod general reclamanta să depună toate elementele de probă pe care ar putea dori să i le prezinte în cursul procedurii, după cum îi solicită aceasta, și că, prin urmare, o asemenea cerere trebuie respinsă.
- 86 În speță, reclamanta a depus un anumit număr de probe care vin în susținerea cererii de despăgubire, în anexele R.1-R.15 la replică, fără a oferi o justificare precisă cu privire la întârzierea în depunerea acestora. Cu excepția anexei R.14 la replică, aceste probe nu se refereau la tipul de prejudiciu pentru care reclamanta nu furnizase o cuantificare definitivă decât în stadiul replicii.
- 87 În condițiile în care, în răspunsurile sale la întrebările Tribunalului (a se vedea punctul 42 de mai sus), reclamanta s-a prevalat de faptul că anexele R.1-R.15 la replică includeau elemente de probă suplimentare cu privire la fapte care erau deja bine stabilite în cererea introductivă, această justificare trebuie înlăturată ca inoperantă, din moment ce simpla împrejurare că faptele ar fi fost deja demonstrate nu este de natură să justifice depunerea tardivă a unor noi elemente de probă.
- 88 În condițiile în care, în răspunsurile sale la întrebările Tribunalului (a se vedea punctul 42 de mai sus), reclamanta a afirmat că anexele R.1-R.15 la replică conțineau elemente de probă necesare pentru a respinge argumentele invocate de Consiliu în memoriul în apărare, trebuie arătat că elementele care figurează în anexele R.1-R.12 și R.15 la replică au fost depuse cu unicul scop de a stabili, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 76 de mai sus, caracterul real și amploarea prejudiciului moral și material invocat, astfel cum fusese cuantificat în cererea introductivă, iar nu pentru a infirma elementele de probă care ar fi fost depuse de Consiliu în anexă la memoriul menționat. Faptul că, în acest memoriu, Consiliul a susținut că reclamanta nu a dovedit corespunzător cerințelor legale caracterul real și amploarea prejudiciului pretins suferit nu poate fi analizat ca o probă contrară, în sensul jurisprudenței citate la punctul 81 de mai sus, și nu permite să se considere că elementele care figurează în anexele R.1-R.12 și R.15 la replică sunt o completare a probatoriului

solicitat furnizată ca urmare a unei probe contrare, nici să se considere că depunerea tardivă a acestor elemente era, prin urmare, justificată de necesitatea de a răspunde argumentelor Consiliului și de a asigura respectarea principiului contradictorialității.

- 89 În schimb, elementele care figurează în anexele R.13 și R.14 la replică, și anume o declarație a Institutului Sanjideh Ravesh Arya Audit and Financial Services (denumit în continuare „Institutul SRA”), care a întocmit un „raport privind consecințele financiare ale prejudiciilor care rezultă din măsurile restrictive adoptate de Uniunea Europeană” care a fost depus în anexă la cererea introductivă (denumit în continuare „Raportul SRA”), și o scrisoare a institutului menționat care urmărea furnizarea unor clarificări cu privire la metodele pe care le-a reținut pentru a întocmi raportul menționat, au fost depuse de reclamantă în apărare, în scopul de a răspunde la argumentele Consiliului care pun în discuție independența acestui institut și metodele sau datele utilizate în acest raport. Pentru acest motiv, depunerea tardivă a elementelor care figurează în anexele R.13 și R.14 la replică este justificată de necesitatea de a răspunde la argumentele Consiliului și de a asigura respectarea principiului contradictorialității.
- 90 În plus, anexa R.14 la replică urmărea să justifice cuantificarea definitivă a tipului de prejudiciu pe care reclamanta nu l-a putut aprecia decât în mod provizoriu în stadiul cererii introductive.
- 91 Din ansamblul aprecierilor care precedă rezultă că, printre elementele de probă depuse în anexă la replică, numai cele care figurează în anexele R.13 și R.14 la replică sunt admisibile și trebuie să fie luate în considerare în stadiul examinării pe fond a acțiunii.

D. Cu privire la fond

- 92 În susținerea prezentei acțiuni, reclamanta se prevalează de faptul că cele trei condiții de angajare a răspunderii extracontractuale a Uniunii, amintite la punctul 64 de mai sus, sunt întrunite în speță.
- 93 Consiliul, susținut de Comisie, solicită, cu titlu subsidiar, respingerea acțiunii ca nefondată, pentru motivul că reclamanta nu face dovada care îi revine că toate condițiile pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii sunt întrunite în speță.
- 94 Potrivit unei jurisprudențe constante, condițiile pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, în sensul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, astfel cum sunt enumerate deja la punctul 64 de mai sus, sunt cumulative (Hotărârea din 7 decembrie 2010, Fahas/Consiliul, T-49/07, EU:T:2010:499, punctele 92 și 93, și Ordonanța din 17 februarie 2012, Dagher/Consiliul, T-218/11, nepublicată, EU:T:2012:82, punctul 34). Rezultă că, în cazul în care una dintre aceste condiții nu este îndeplinită, acțiunea trebuie respinsă în ansamblul său (Hotărârea din 26 octombrie 2011, Dufour/BCE, T-436/09, EU:T:2011:634, punctul 193).
- 95 Trebuie, așadar, să se verifice în speță dacă reclamanta face dovada care îi revine a nelegalității comportamentului pe care îl reproșează Consiliului, și anume adoptarea actelor în litigiu, a caracterului real al prejudiciului material și moral pe care pretinde că l-a suferit și a existenței unei legături de cauzalitate între adoptarea menționată și prejudiciul pe care îl invocă.

1. Cu privire la pretinsa nelegalitate

- 96 Potrivit reclamantei, condiția referitoare la nelegalitatea comportamentului unei instituții este îndeplinită, întrucât adoptarea actelor în litigiu constituie o încălcare suficient de gravă de către Consiliu a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor, de natură, potrivit jurisprudenței, să angajeze răspunderea extracontractuală a Uniunii.

- 97 În această privință, reclamanta susține că înscrierea și menținerea denumirii sale pe listele în litigiu, în temeiul actelor în litigiu, sunt vădit nelegale, astfel cum a statuat Tribunalul în Hotărârea din 6 septembrie 2013, Iran Insurance/Consiliul (T-12/11, nepublicată, EU:T:2013:401). În plus, dispozițiile legale care ar fi fost încălcate în speță ar avea ca obiect în special protejarea intereselor individuale ale persoanelor și ale entităților în cauză, cărora le-ar conferi drepturi (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctele 57 et 58).
- 98 Potrivit reclamantei, constituie o încălcare suficient de gravă a acestor dispoziții acțiunea Consiliului de a înscrie sau de a menține numele unei persoane pe liste, deși nu dispune de informații sau de elemente de probă care să stabilească temeinicia măsurilor restrictive adoptate corespunzător cerințelor legale (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctele 59, 63 și 68). În speță, Consiliul ar fi adoptat actele în litigiu în temeiul cărora, între lunile iulie 2010 și noiembrie 2013, ar fi fost luate măsuri restrictive în privința sa, fără niciun fel de element de probă a comportamentului care îi era imputat.
- 99 În sfârșit, reclamanta consideră că Consiliul nu poate pretinde că dispozițiile pe care le-a încălcat erau vagi, ambigue sau neclare, întrucât, la momentul la care au fost adoptate actele în litigiu, era clar că Consiliul trebuia să prezinte elemente de probă în susținerea măsurilor restrictive pe care le lua.
- 100 Consiliul, susținut de Comisie, nu contestă nelegalitatea actelor în litigiu, dar consideră că aceasta nu este de natură să angajeze răspunderea extracontractuală a Uniunii, în măsura în care nu constituie o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor. O asemenea încălcare nu ar fi putut fi stabilită decât dacă s-ar fi demonstrat, în conformitate cu jurisprudența, că Consiliul ar fi încălcat în mod grav și vădit limitele care se impuneau puterii sale de apreciere, ceea ce nu ar fi fost cazul în speță.
- 101 În Hotărârea din 6 septembrie 2013, Iran Insurance/Consiliul (T-12/11, nepublicată, EU:T:2013:401), Tribunalul a constatat nelegalitatea actelor în litigiu.
- 102 Cu toate acestea, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe consacrate a Tribunalului, constatarea nelegalității unui act juridic nu este suficientă, oricât de regretabilă ar fi această nelegalitate, pentru a considera îndeplinită condiția de angajare a răspunderii extracontractuale a Uniunii referitoare la nelegalitatea comportamentului reproșat instituțiilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 martie 2003, Dole Fresh Fruit International/Consiliul și Comisia, T-56/00, EU:T:2003:58, punctele 72-75, și Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctul 31, și Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 50).
- 103 Condiția referitoare la existența unui comportament nelegal al instituțiilor Uniunii impune existența unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor (a se vedea Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 104 Cerința privind o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor urmărește, indiferent de natura actului ilicit în discuție, să se evite ca riscul de a trebui să suporte prejudiciile invocate de persoanele vizate să limiteze capacitatea instituției în cauză de a-și exercita pe deplin competențele în interesul general, atât în cadrul activității sale cu caracter normativ sau care implică alegeri de politică economică, cât și în domeniul competenței sale administrative, asigurându-se în același timp că particularii nu suportă consecințele neîndeplinirii flagrante și inexcuzabile a unor obligații (a se vedea Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctul 34 și jurisprudența citată, Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 51).

- 105 După identificarea normelor de drept a căror încălcare este invocată în speță de reclamantă, va trebui să se examineze, în primul rând, dacă aceste norme au ca obiect conferirea de drepturi particularilor și, în al doilea rând, dacă Consiliul a săvârșit o încălcare suficient de gravă a acestor norme.

a) Cu privire la normele de drept a căror încălcare este invocată

- 106 În ședință, în răspunsul la întrebările orale adresate de Tribunal, reclamanta a precizat, în ceea ce privește normele de drept a căror încălcare a fost constatată în Hotărârea din 6 septembrie 2013, Iran Insurance/Consiliul (T-12/11, nepublicată, EU:T:2013:401), că ea făcea trimitere numai la constatarea, la punctele 129 și 130 din hotărârea menționată, potrivit căreia, în măsura în care vizau furnizarea de către ea însăși a unor servicii de asigurare cu ocazia achiziționării de piese de schimb pentru elicoptere, de articole electronice și de computere cu aplicații în domeniul navigării aeronavelor și rachetelor, actele în litigiu nu erau întemeiate, întrucât nu erau susținute de probe și încălcau în esență articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413, articolul 16 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 961/2010 și articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012.

b) Cu privire la aspectul dacă normele de drept a căror încălcare este invocată au ca obiect conferirea de drepturi particularilor

- 107 Din jurisprudență rezultă că dispozițiile care prevăd în mod limitativ condițiile în care pot fi adoptate măsuri restrictive au în esență ca obiect protecția intereselor individuale ale persoanelor și ale entităților susceptibile să fie vizate de aceste măsuri, prin limitarea cazurilor în care le pot fi aplicate în mod legal asemenea măsuri (a se vedea prin analogie Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctul 51 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 57).
- 108 Aceleași dispoziții asigură astfel protecția intereselor individuale ale persoanelor și ale entităților susceptibile să fie vizate de măsuri restrictive și, prin urmare, trebuie considerate norme de drept care au ca obiect conferirea de drepturi particularilor. În cazul în care nu sunt întrunite condițiile de fond în discuție, persoana sau entitatea vizată are astfel dreptul de a nu i se impune măsuri restrictive. Un asemenea drept presupune în mod necesar ca persoana sau entitatea căreia i se impun măsuri restrictive în condiții care nu sunt prevăzute de dispozițiile în discuție să poată solicita să fie despăgubită pentru consecințele prejudiciabile ale acestor măsuri, dacă se dovedește că impunerea lor se întemeiază pe o încălcare suficient de gravă a normelor de drept substanțial puse în aplicare de Consiliu (a se vedea prin analogie Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctul 52 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 58).
- 109 Rezultă că normele a căror încălcare este invocată în speță de reclamantă sunt norme de drept care conferă drepturi particularilor, printre care figurează reclamanta, în calitate de persoană vizată de actele în litigiu.

c) Cu privire la aspectul dacă Consiliul a săvârșit o încălcare suficient de gravă a normelor de drept a căror încălcare este invocată

- 110 Curtea a avut deja ocazia să precizeze că încălcarea unei norme de drept care conferă drepturi particularilor poate fi considerată suficient de gravă atunci când implică o nerespectare vădită și gravă, de către instituția vizată, a limitelor care se impun puterii sale de apreciere, elementele care trebuie luate în considerare în această privință fiind, printre altele, gradul de claritate și de precizie a normei încălcate, precum și întinderea marjei de apreciere pe care norma încălcată o lasă autorității Uniunii (a se vedea Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 30 și jurisprudența citată).

- 111 Potrivit jurisprudenței, atunci când această autoritate nu dispune decât de o marjă de apreciere considerabil redusă sau chiar inexistentă, simpla încălcare a dreptului Uniunii poate fi suficientă pentru a se stabili existența unei încălcări suficient de grave (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2007, Sison/Consiliul, T-47/03, nepublicată, EU:T:2007:207, punctul 235 și jurisprudența citată).
- 112 În sfârșit, din jurisprudență reiese că, în orice caz, o încălcare a dreptului Uniunii este vădit gravă atunci când a continuat în pofida pronunțării unei hotărâri care constată încălcarea reproșată, a unei hotărâri preliminare sau a unei jurisprudențe consacrate a instanței Uniunii în materie din care rezultă caracterul ilicit al comportamentului în cauză (a se vedea Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 31 și jurisprudența citată).
- 113 La momentul în care Consiliul a adoptat actele în litigiu, și anume între 25 octombrie 2010 și 23 martie 2012, reieșea deja în mod clar și precis din jurisprudență că, în caz de contestare, Consiliul trebuie să furnizeze informațiile și elementele de probă care stabilesc că sunt îndeplinite condițiile de aplicare a criteriului „susținerii” proliferării nucleare, prevăzut la articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413, la articolul 16 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 961/2010 și la articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012. De altfel, Curții i s-a solicitat deja să constate, în temeiul unei jurisprudențe anterioare adoptării actelor în litigiu, că obligația care revine Consiliului de a furniza, în caz de contestare, informațiile sau elementele de probă care susțin măsurile restrictive luate în privința unei persoane sau a unei entități decurge dintr-o jurisprudență consacrată a Curții (a se vedea Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctele 35-40 și jurisprudența citată).
- 114 În plus și întrucât obligația Consiliului de a verifica și de a stabili temeinicia măsurilor restrictive luate în privința unei persoane sau a unei entități înainte de adoptarea acestor măsuri este dictată de respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei sau ale entității vizate și în special a dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă, acesta nu dispune de o marjă de apreciere în această privință (Hotărârea din 18 februarie 2016, Jannatian/Consiliul, T-328/14, nepublicată, EU:T:2016:86, punctul 52; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctele 59-61). Astfel, în speță, Consiliul nu dispunea de nicio marjă de apreciere în cadrul punerii în aplicare a obligației menționate.
- 115 Prin urmare, prin nerespectarea obligației sale de a fundamenta actele în litigiu, Consiliul a săvârșit în speță o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care conferă drepturi unui particular, și anume reclamanta.
- 116 În consecință, condiția referitoare la nelegalitatea comportamentului reproșat Consiliului, și anume adoptarea actelor în litigiu, este îndeplinită în ceea ce privește normele de drept invocate de reclamantă, a căror încălcare este constatată la punctele 129 și 130 din Hotărârea din 6 septembrie 2013, Iran Insurance/Consiliul (T-12/11, nepublicată, EU:T:2013:401).

2. Cu privire la prejudiciul invocat și la existența unei legături de cauzalitate între nelegalitatea comportamentului reproșat și acest prejudiciu

- 117 Reclamanta pretinde că a demonstrat caracterul real și cert al prejudiciului moral și material pe care l-a suferit ca urmare a actelor în litigiu.
- 118 Consiliul, susținut de Comisie, consideră că nu este îndeplinită în speță condiția referitoare la existența unui prejudiciu. Actele în litigiu nu ar fi fost sancționate de natură penală impuse reclamantei și nu ar fi avut ca obiectiv să îi cauzeze un prejudiciu. Acestea nu ar fi urmărit decât descurajarea proliferării nucleare.

- 119 În ceea ce privește condiția privind caracterul real al prejudiciului, potrivit jurisprudenței (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 ianuarie 1982, De Franceschi/Consiliul și Comisia, 51/81, EU:C:1982:20, punctul 9, Hotărârea din 13 noiembrie 1984, Birra Wührer și alții/Consiliul și Comisia, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 și 282/82, EU:C:1984:341, punctul 9, și Hotărârea din 16 ianuarie 1996, Candiote/Consiliul, T-108/94, EU:T:1996:5, punctul 54), răspunderea extracontractuală a Uniunii nu poate fi angajată decât dacă reclamantul a suferit efectiv un prejudiciu real și cert. Revine reclamantului sarcina de a dovedi că această condiție este îndeplinită (a se vedea Hotărârea din 9 noiembrie 2006, Agraz și alții/Comisia, C-243/05 P, EU:C:2006:708, punctul 27 și jurisprudența citată) și, mai precis, de a prezenta probe concludente privind atât existența, cât și întinderea prejudiciului (a se vedea Hotărârea din 16 septembrie 1997, Blackspur DIY și alții/Consiliul și Comisia, C-362/95 P, EU:C:1997:401, punctul 31 și jurisprudența citată).
- 120 Mai exact, orice cerere în reparația unui prejudiciu, indiferent dacă este vorba despre un prejudiciu material sau moral, cu titlu simbolic sau pentru obținerea unei despăgubiri substanțiale, trebuie să precizeze natura prejudiciului invocat în raport cu comportamentul reproșat și, chiar de manieră aproximativă, să evalueze ansamblul acestui prejudiciu (a se vedea Hotărârea din 26 februarie 2015, Sabbagh/Consiliul, T-652/11, nepublicată, EU:T:2015:112, punctul 65 și jurisprudența citată).
- 121 În ceea ce privește condiția referitoare la existența unei legături de cauzalitate între comportament și prejudiciul invocat, respectivul prejudiciu trebuie să fie rezultatul suficient de direct al comportamentului invocat, acesta din urmă trebuind să constituie cauza determinantă a prejudiciului, în condițiile în care nu există obligația de a repara orice consecință prejudiciabilă, chiar îndepărtată, a unei situații nelegale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 1979, Dumortier și alții/Consiliul, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 și 45/79, EU:C:1979:223, punctul 21; a se vedea de asemenea Hotărârea din 10 mai 2006, Galileo International Technology și alții/Comisia, T-279/03, EU:T:2006:121, punctul 130 și jurisprudența citată). Revine reclamantului sarcina de a face dovada existenței unei legături de cauzalitate între comportament și prejudiciul invocat (a se vedea Hotărârea din 30 septembrie 1998, Coldiretti și alții/Consiliul și Comisia, T-149/96, Rec, EU:T:1998:228, punctul 101 și jurisprudența citată).
- 122 Așadar, este necesar să se verifice dacă, în speță, reclamanta a demonstrat caracterul real și cert al prejudiciului moral și material pe care l-ar fi suferit ca urmare a adoptării actelor în litigiu și existența unei legături de cauzalitate între adoptarea menționată și acest prejudiciu.

a) Cu privire la prejudiciul moral pretins suferit

- 123 Reclamanta susține că actele în litigiu, în măsura în care i-au afectat reputația, i-au cauzat un prejudiciu moral important, pe care îl evaluează *ex æquo et bono* la suma de 1 milion de euro, după cum a arătat deja în scrisoarea sa adresată Consiliului din 25 iulie 2015. În această privință, ea susține că, într-o situație comparabilă, instanța Uniunii a constatat și a despăgubit deja o societate pentru prejudiciul moral care corespunde unei atingeri aduse reputației sale (Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctele 80 și 83).
- 124 Contrar celor susținute de Consiliu întemeindu-se pe o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 19 iulie 2011, Uj împotriva Ungariei (CE:ECHR:2011:0719JUD002395410), reclamanta consideră că societățile au o dimensiune morală și pot suferi un prejudiciu moral, de exemplu ca urmare a unei atingeri aduse reputației și capacității lor de a-și desfășura activitățile comerciale. Trimiterea făcută de Consiliu la această hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului ar fi inadecvată, întrucât acesta nu ar examina protecția reputației decât prin raportare la restricțiile care pot fi aduse libertății de exprimare. Menținerea unei bune reputații ar fi un element deosebit de important pe piața asigurărilor, pe care ea ar interveni, întrucât această piață s-ar întemeia pe relații de încredere între operatori. Reclamanta susține că, înainte de adoptarea actelor în litigiu, ea beneficia de o bună reputație la nivel

internațional, după cum ar demonstra-o faptul că ar fi desfășurat activități de asigurare la acest nivel, că ar fi încheiate contracte cu societăți internaționale repute de asigurare sau de reasigurare, că i s-ar fi atribuit certificate de calitate renumite la nivel internațional și că expertiza membrilor săi ar fi fost recunoscută la același nivel, după cum o atestă faptul că aceștia ar fi participat la conferințe profesionale și la întâlniri științifice internaționale. Actele în litigiu, care ar fi asociat denumirea sa cu o amenințare gravă pentru pacea și pentru securitatea internațională și ar fi condus la încetarea involuntară a activităților sale în Uniune, i-ar fi afectat reputația. Potrivit reclamantei, după adoptarea acestora, ea nu a mai putut nici să încheie contracte cu societăți internaționale, nici să participe la reuniuni științifice și consultative, la activitățile unei asociații profesionale sau la întâlnirile organizate la nivel internațional, nici să fie evaluată de organisme internaționale de rating. În orice caz, în sectorul comercial, de îndată ce un operator și-ar înceta în mod involuntar activitățile, atingerile aduse reputației și credibilității sale ar fi evidente și inevitabile. După ridicarea măsurilor restrictive luate în privința sa, în 2016, înscrierea sa la seminarii profesionale ar fi rămas dificilă sau chiar imposibilă. Pentru a-și restabili reputația, i-ar fi necesar să desfășoare o campanie publicitară mondială, al cărei cost estimat ar fi de 45 de milioane de USD (aproximativ 38,7 milioane de euro). Întrucât ea nu ar fi evaluat încă în mod precis costurile legate de restabilirea reputației sale, Tribunalul ar putea desemna, în cadrul unei măsuri de cercetare judecătorească, un expert independent pentru a efectua această evaluare. În sfârșit, reclamanta consideră că nu este necesar să se demonstreze că ea a efectuat cheltuieli, în special de publicitate, pentru a-și restabili reputația. I-ar fi suficient să invoce existența unei atingeri aduse reputației sale, a cărei restabilire ar impune cheltuieli considerabile.

- 125 Consiliul, susținut de Comisie, consideră că este necesar, în orice caz, să se respingă ca nefondată cererea în reparația prejudiciului moral pretins suferit. În această privință, el susține că, în actele în litigiu, reclamanta nu a fost stigmatizată ca o organizație care constituie, ca atare, o amenințare pentru pacea și pentru securitatea internațională și că aceasta nu prezintă, de altfel, niciun element de probă în acest sens. Aceasta ar fi fost doar identificată ca o persoană implicată, prin activitățile sale, în achiziționarea a diverse produse susceptibile să fie utilizate în cadrul unor programe care fac obiectul unor măsuri în temeiul Rezoluției 1737 a Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite, ceea ce ar fi fost suficient pentru a justifica înscrierea denumirii sale pe listele în litigiu. Reclamanta nu ar prezenta niciun element care să dovedească faptul că ar fi suferit un prejudiciu moral ca urmare a adoptării actelor menționate, astfel cum ar impune jurisprudența (Ordonanța din 17 februarie 2012, Dagher/Consiliul, T-218/11, nepublicată, EU:T:2012:82, punctul 46). Niciun element nu ar dovedi că aceasta ar fi beneficiat de o bună reputație la nivel internațional, că ar fi suferit un beneficiu nerealizat ca urmare a atingerii aduse reputației menționate și că ar fi efectuat cheltuieli cu campanii publicitare sau de altă natură pentru a restabili aceeași reputație. Articolul de presă depus în anexă la cererea introductivă, referitor la costul estimat al unei campanii publicitare mondiale, ar fi irelevant, întrucât ar privi o societate fără legătură cu reclamanta, care operează într-un sector de activitate și pe un continent care diferă de cele în care acționează aceasta și fără legătură cu măsurile restrictive luate de Uniune. Afirmațiile reclamantei care figurează în replică nu ar dovedi existența unei atingeri aduse reputației sale și, în consecință, a unui prejudiciu moral care i-ar fi aferent. În orice caz, astfel cum a constatat Curtea Europeană a Drepturilor Omului la punctul 22 din Hotărârea din 19 iulie 2011, Uj împotriva Ungariei (CE:ECHR:2011:0719JUD002395410), ar exista o distincție între atingerea adusă reputației comerciale a unei societăți și atingerea adusă reputației unei persoane în raport cu statutul său social, prima dintre aceste atingeri fiind lipsită de dimensiune morală. Tribunalul ar fi făcut el însuși trimitere la această jurisprudență într-o cauză privind măsuri restrictive (Hotărârea din 12 februarie 2015, Akhras/Consiliul, T-579/11, nepublicată, EU:T:2015:97, punctul 152). Reclamanta ar încerca să eludeze obligația care îi revine de a dovedi existența prejudiciului pe care îl invocă și de a-l cuantifica, solicitând Tribunalului să desemneze un expert în cadrul unei măsuri de cercetare judecătorească. În cazul în care Tribunalul ar estima că este angajată răspunderea extracontractuală a Uniunii, acesta ar trebui să considere, în conformitate cu jurisprudența, că anularea actelor în litigiu a constituit o reparare adecvată a prejudiciului moral suferit de reclamantă. În orice caz, suma de 1 milion de euro solicitată de reclamantă pentru repararea prejudiciului moral pe care l-ar fi suferit ar fi excesivă, în lumina jurisprudenței, și neîntemeiată.

- 126 Comisia adaugă că tipul de prejudiciu moral invocat de reclamantă, și anume costul unei campanii publicitare în scopul restabilirii imaginii sale, se confundă cu un prejudiciu material, revenindu-i sarcina de a dovedi caracterul real și concret al acestuia.
- 127 În ceea ce privește despăgubirea pentru prejudiciul pe care îl califică drept „moral”, reclamanta face referire la o atingere adusă reputației sale ca urmare a asocierii denumirii sale cu o amenințare gravă pentru pacea și pentru securitatea internațională, al cărei caracter real este ilustrat de faptul că adoptarea actelor în litigiu a afectat comportamentul terților în privința sa și a cărei amploare poate fi măsurată prin raportare la costul investiției publicitare pe care ar trebui să o realizeze pentru a-și restabili reputația.
- 128 Prejudiciul a cărui reparație o solicită astfel reclamanta, cu titlu de prejudiciu moral, este de natură nematerială și corespunde unei atingeri aduse imaginii sau reputației sale.
- 129 Or, din jurisprudența pronunțată în temeiul articolului 268 TFUE coroborat cu articolul 340 al doilea paragraf TFUE reiese că o persoană juridică poate, în principiu, să fie despăgubită pentru un prejudiciu moral (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 ianuarie 1999, BAI/Comisia, T-230/95, EU:T:1999:11, punctul 37, și Hotărârea din 15 octombrie 2008, Camar/Comisia, T-457/04 și T-223/05, nepublicată, EU:T:2008:439, punctul 56 și jurisprudența citată) și că un asemenea prejudiciu poate lua forma unei atingeri aduse imaginii sau reputației persoanei menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 1999, New Europe Consulting și Brown/Comisia, T-231/97, EU:T:1999:146, punctele 53 și 69, Hotărârea din 8 noiembrie 2011, Idromacchine și alții/Comisia, T-88/09, EU:T:2011:641, punctele 70-76, și Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctele 80-85).
- 130 În condițiile în care Consiliul intenționează să se prevaleze de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, trebuie amintit că aceasta nu exclude, având în vedere propria sa jurisprudență și în lumina acestei practici, posibilitatea existenței, chiar pentru o societate comercială, a unui alt prejudiciu decât cel material care să necesite o reparație pecuniară, o asemenea reparație depinzând de împrejurările fiecărei spețe (Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 6 aprilie 2000, Comingersoll S. A. împotriva Portugaliei, CE:ECHR:2000:0406JUD003538297, § 32 și 35). Acest prejudiciu poate să cuprindă, pentru o asemenea societate, elemente mai mult sau mai puțin „obiective” și „subiective”, printre care figurează reputația întreprinderii, ale căror consecințe nu se pretează la un calcul exact (Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 6 aprilie 2000, Comingersoll S. A. împotriva Portugaliei, CE:ECHR:2000:0406JUD003538297, § 35). Astfel cum reiese din Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 2 februarie 2016, Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete și index.hu Zrt împotriva Ungariei (CE:ECHR:2016:0202JUD002294713, § 84), această jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului nu a fost repusă în discuție de Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 19 iulie 2011, Uj împotriva Ungariei (CE:ECHR:2011:0719JUD002395410), citată de Consiliu, prin care s-a precizat doar că, pentru o societate, prejudiciul menționat este mai curând de natură comercială decât morală.
- 131 Prin urmare, este necesar să se înlăture atât argumentele Comisiei potrivit cărora prejudiciul moral pretins suferit de reclamantă s-ar confunda cu prejudiciul material pe care îl invocă, cât și argumentele Consiliului potrivit cărora reclamanta, în calitate de societate comercială, nu ar putea fi despăgubită pentru un prejudiciu moral care corespunde unei atingeri aduse reputației sale.
- 132 Cu privire la caracterul real al prejudiciului moral pretins suferit, trebuie amintit că, în ceea ce privește mai precis un asemenea prejudiciu, deși depunerea de probe sau de propuneri de probe nu este în mod necesar considerată o condiție a recunoașterii unui asemenea prejudiciu, revine totuși reclamantului sarcina de a stabili că comportamentul reproșat instituției vizate era de natură să îi cauzeze un asemenea prejudiciu (a se vedea Hotărârea din 16 octombrie 2014, Evropaïki Dynamiki/Comisia, T-297/12, nepublicată, EU:T:2014:888, punctul 31 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 28 ianuarie 1999, BAI/Comisia, T-230/95, EU:T:1999:11, punctul 39).

- 133 În plus, deși, în Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), Curtea a statuat că anularea unor măsuri restrictive nelegale este de natură să constituie o formă de reparație a prejudiciului moral suferit, nu rezultă totuși că această formă de reparație este neapărat suficientă, în toate cazurile, pentru a asigura repararea integrală a acestui prejudiciu, orice decizie în această privință trebuind să fie luată pe baza unei aprecieri a împrejurărilor din speță (Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 49).
- 134 În speță, singurele elemente de probă admisibile prezentate de reclamantă nu permit însă să se constate că recunoașterea nelegalității comportamentului reproșat Consiliului și anularea actelor în litigiu nu ar fi suficiente, ca atare, pentru repararea prejudiciului moral pretins suferit ca urmare a atingerii aduse reputației sale de actele în litigiu.
- 135 Astfel și chiar fără a fi necesar să se examineze condiția referitoare la existența unei legături de cauzalitate, se impune, așadar, respingerea cererii în reparația unui prejudiciu moral formulate de reclamantă.

b) Cu privire la prejudiciul material pretins suferit

- 136 Reclamanta pretinde că a suferit un prejudiciu material ca urmare a adoptării actelor în litigiu. În acest sens, ea solicită, în cererea introductivă, obligarea Consiliului la plata unor despăgubiri în cuantum de 3 774 187,07 euro, de 84 767,66 GBP (aproximativ 94 939 de euro), precum și de 1 532 688 de USD (aproximativ 1 318 111 euro). În replică, ea și-a modificat pretențiile, solicitând despăgubiri în cuantum de 2 494 484,07 euro, de 84 767,66 GBP (aproximativ 94 939 de euro), de 33 945 de milioane de IRR (aproximativ 678 900 de euro) și, respectiv, de 1 532 688 de USD (aproximativ 1 318 111 euro).
- 137 Reclamanta distinge astfel, în cadrul prejudiciului material pe care îl invocă, trei elemente.
- 138 Primul element al prejudiciului material pretins suferit constă în pierderea dobânzilor pe care reclamanta le-ar fi putut percepe dacă ar fi procedat la transferul și la fructificarea în Iran a fondurilor depuse în conturile sale din Uniune. Perioada care trebuie luată în considerare, în această privință, ar fi cuprinsă între luna iulie 2010, în care primele măsuri restrictive care ar fi fost luate în privința sa, și luna noiembrie 2013, în care actele în litigiu ar fi încetat să își producă efectele. Pentru acest element, reclamanta solicită, în cererea introductivă, despăgubiri în cuantum de 17 733,48 euro, de 2 544,82 GBP (aproximativ 2 850 de euro), precum și de 421,05 USD (aproximativ 362 de euro).
- 139 Al doilea element al prejudiciului material pretins suferit constă în pierderea dobânzilor pe care reclamanta le-ar fi putut obține dacă ar fi procedat la transferul și la fructificarea în Iran a sumelor pe care trei societăți de asigurare sau de reasigurare ar fi trebuit să i le plătească în conturile sale din Uniune. Perioada care trebuie luată în considerare, în această privință, ar fi cuprinsă între data exigibilității creanțelor vizate și luna noiembrie 2013, în care actele în litigiu ar fi încetat să își producă efectele. Pentru acest element, reclamanta solicită, în cererea introductivă, despăgubiri în cuantum de 557 196,09 euro, de 82 222,84 GBP (aproximativ 92 089 de euro), precum și de 1 532 266,95 USD (aproximativ 1 317 749 de euro).
- 140 Al treilea element al prejudiciului material pretins suferit corespunde beneficiului nerealizat pe care reclamanta consideră că l-a suferit ca urmare a nesubscrierii unor contracte de asigurare pentru transportul de pasageri sau de mărfuri. Perioada care trebuie luată în considerare, în această privință, ar fi cuprinsă între luna iulie 2010, în care primele măsuri restrictive care ar fi fost luate în privința sa, și luna noiembrie 2013, în care actele în litigiu ar fi încetat să își producă efectele. Pentru acest element, reclamanta solicită, în cererea introductivă, o despăgubire în cuantum de 3 199 257,50 euro, în temeiul nesubscrierii unor contracte de asigurare pentru transportul de pasageri, și precizează că se va stabili într-un stadiu ulterior al procedurii cuantumul despăgubirii pentru nesubscrierea unor

contracte de asigurare pentru transportul de mărfuri. În replică, aceasta solicită o despăgubire în cuantum de 1 919 554,50 euro, în temeiul nesubscrierii unor contracte de asigurare pentru transportul de pasageri, precum și o despăgubire în cuantum de 33 945 de milioane de IRR (aproximativ 678 900 de euro), în temeiul nesubscrierii unor contracte de asigurare pentru transportul de mărfuri.

- 141 Pentru a stabili caracterul real al ansamblului elementelor prejudiciului material pretins suferit, reclamanta se întemeiază pe Raportul SRA. Într-o declarație atașată în anexă la replică, Institutul SRA certifică faptul că a respectat principiile independenței și imparțialității, că a verificat elementele de probă și documentele relevante și că a avut întreveneri cu directorii și cu autoritățile competente. Potrivit reclamantei, este inevitabilă, în scopul demonstrării unui beneficiu nerealizat, întemeierea pe prezumții rezonabile.
- 142 În ceea ce privește primul element al prejudiciului material pretins suferit, reclamanta susține că sumele depuse în conturile sale din Uniune reies corespunzător cerințelor legale din documentele prezentate în anexă la cererea introductivă. Raportul SRA ar fi realizat o estimare prudentă a randamentului pe care l-ar fi putut avea în Iran sumele vizate, prin aplicarea la acestea din urmă a ratei dobânzii de 6 % care a fost certificată de Institutul SRA.
- 143 În stadiul replicii și al observațiilor sale cu privire la memoriul în intervenție, reclamanta insistă asupra faptului că, din cauza adoptării actelor în litigiu, a fost privată de posibilitatea de a dispune de fondurile care fuseseră înghețate în conturile sale din Uniune și în special de a le reinvesti în mod dinamic și profitabil în Iran. Institutul SRA și-ar fi întemeiat aprecierea pe practica proprie de a utiliza monedele străine de care dispune pentru a încheia contracte de reasigurare exprimate în aceleași monede. Pe de altă parte, în Iran, ar fi obișnuit să se exprime contractele de asigurare sau conturile în monede străine.
- 144 În ceea ce privește al doilea element al prejudiciului material pretins suferit, reclamanta susține că sumele pe care cele trei societăți de asigurare sau de reasigurare ar fi trebuit să le plătească în conturile sale din Uniune reies din documentele depuse în anexă la cererea introductivă. Acestea ar fi fost verificate de Institutul SRA înainte de a fi preluate în Raportul SRA. Dobânzile pierdute la aceste sume ar fi fost calculate potrivit unei metode care ar fi explicată în raportul menționat. În stadiul replicii și al observațiilor sale cu privire la memoriul în intervenție, ea insistă asupra faptului că, din cauza adoptării actelor în litigiu, a fost privată de posibilitatea de a dispune de monedele străine care îi erau datorate de trei societăți de asigurare sau de reasigurare și în special de a le reinvesti în mod dinamic și profitabil în Iran.
- 145 În ceea ce privește al treilea element al prejudiciului material pretins suferit, reclamanta susține că existența unor beneficii potențiale pierdute din cauza adoptării actelor în litigiu este demonstrată de faptul că aceasta încheia contracte de asigurare pentru transportul de pasageri în Uniune înainte de adoptarea menționată, după cum indică Raportul SRA și după cum atestă nota de credit adresată unei societăți de asigurare, depusă în anexă la cererea introductivă. Pierderea unor asemenea contracte, în Uniune, ar fi legată de actele menționate, iar nu de legislația americană, care era aplicabilă doar pe teritoriul Statelor Unite. O estimare a numărului și a valorii contractelor de asigurare pentru transportul de pasageri nesubscrise, care se întemeiază pe numărul și pe valoarea contractelor subscrise anterior, ar figura în raportul menționat. Institutul SRA ar certifica, într-un document anexat la replică, că a întemeiat această estimare pe „datele din polițele de asigurare subscrise în cursul celor doi ani care au precedat adoptarea măsurilor restrictive, pe baza rapoartelor financiare auditate ale [reclamantei] în cooperare cu [societatea de asigurare menționată]”. În stadiul replicii, ea aplică, în conformitate cu instrucțiunile institutului menționat, o deducere de 40 %, care corespunde nivelului costurilor sale, din cuantumul despăgubirii solicitate inițial în cererea introductivă în temeiul nesubscrierii unor contracte de asigurare pentru pasageri. În ceea ce privește nesubscrierea unor contracte de asigurare pentru transportul de mărfuri, cuantumul prejudiciului ar fi fost evaluat de acest institut prin aplicarea directă a deducerii de 40 % care corespunde nivelului costurilor sale.

- 146 Consiliul, susținut de Comisie, contestă, în orice caz, că reclamanta a dovedit existența celor trei elemente ale prejudiciului material pretins suferit.
- 147 Consiliul, susținut de Comisie, pune în discuție valoarea probantă a Raportului SRA, în măsura în care nu este susținut de documente detaliate și certificate de un expert independent și extern față de reclamantă, astfel cum prevede jurisprudența. În plus, raportul menționat ar fi redactat în persană și ar fi însoțit numai de o traducere liberă a reclamantei. Declarația Institutului SRA depusă de reclamantă pentru a demonstra fiabilitatea unui asemenea raport nu ar fi suficientă pentru a satisface cerințele în materie de probă. Reclamanta nu ar furniza elementele de probă pe care s-ar fi întemeiat institutul menționat pentru redactarea raportului său. Ea nu ar putea pretinde în mod valabil că aceste elemente ar fi confidențiale, întrucât dispozițiile iraniene referitoare la obligația de confidențialitate nu ar prevala asupra jurisprudenței instanței Uniunii, care ar impune ca aceasta să furnizeze dovezile prejudiciului pe care îl invocă și a legăturii de cauzalitate dintre acesta din urmă și nelegalitatea invocată.
- 148 În ceea ce privește primul element al prejudiciului material pretins suferit, Consiliul, susținut de Comisie, afirmă că Raportul SRA se întemeiază pe o simplă supoziție de prejudiciu, fără a explica modalitatea în care acesta s-ar fi produs efectiv. El nu ar conține nicio explicație sau documentație precisă și nu ar fi, așadar, suficient pentru a dovedi existența acestui element. Ar fi imposibil de determinat dacă raportul menționat ia în considerare faptul că dobânzile s-au putut acumula în conturile reclamantei din Uniune. Actele în litigiu nu ar fi împiedicat plata unor asemenea dobânzi, ci doar eventuala lor retragere. În principiu, reclamanta nu ar fi suferit, așadar, niciun prejudiciu care să rezulte din pierderea dobânzilor exigibile cu privire la conturile sale din Uniune. Reclamanta nu ar demonstra că, dacă ar fi putut să reinvestească în Iran sumele înghețate în conturile sale din Uniune, ea ar fi putut să beneficieze de o rată medie a dobânzii de 6 %, respectiv o rată a dobânzii cumulată de 19 % pe trei ani. Ea nu ar fi ținut seama de faptul că, în cazul în care sumele respective ar fi fost convertite în moneda națională, acestea și-ar fi pierdut din valoare ca urmare a scăderii cu 57 % a valorii rialului iranian în raport cu euro între lunile iulie 2010 și noiembrie 2013. Reclamanta nu ar face nici dovada că ar fi putut să beneficieze de o rată medie a dobânzii de 6 % cu privire la conturi exprimate în euro.
- 149 În ceea ce privește al doilea element al prejudiciului material pretins suferit, Consiliul, susținut de Comisie, contestă că reclamanta a demonstrat că ar fi putut obține remunerația pe care o invocă pentru sumele care ar fi trebuit să îi fie plătite de trei societăți de asigurare sau de reasigurare. Acesta se întemeiază pe aceleași argumente ca cele pe care le invocă în legătură cu sumele înghețate în conturile reclamantei din Uniune (punctul 148 de mai sus). El observă că documentele furnizate de reclamantă nu ar conține nicio dovadă privind sumele care se pretinde că îi erau datorate de cele trei societăți vizate.
- 150 În ceea ce privește al treilea element al prejudiciului material pretins suferit, Consiliul, susținut de Comisie, afirmă că, atunci când prejudiciul invocat rezultă din pierderea posibilității de a desfășura activități comerciale de natură speculativă, astfel cum este cazul în speță, standardele impuse în materie de probațiune sunt deosebit de ridicate potrivit jurisprudenței. Reclamanta nu ar fi respectat asemenea standarde în materie de probațiune. În ceea ce privește nesubscrierea unor contracte de asigurare pentru transportul de pasageri, aceasta s-ar limita să deducă existența beneficiului nerealizat pe care l-ar fi suferit între lunile iulie 2010 și noiembrie 2013, estimat în final la 1 919 554,50 euro, din cifra de afaceri medie anuală, de 969 471,97 euro, pe care ar fi realizat-o pentru acest tip de contracte în cursul celor doi ani precedenți. Ea nu ar fi furnizat însă contractele de asigurare pentru transportul de pasageri care ar fi fost încheiate în 2008 și în 2009. Nota de credit adresată unei societăți de asigurare din Germania, depusă de reclamantă, nu ar demonstra nici că ea a încheiat cu societatea respectivă un contract la nivelul sumelor pe care le solicită și nici măcar că întreținea cu aceasta o relație contractuală de lungă durată. În orice caz, reclamanta ar omite să ia în considerare faptul că beneficiul nerealizat nu ar putea corespunde decât profitului realizat pe cifra de afaceri, iar nu cifrei de afaceri înseși. În lipsa informațiilor privind costurile reclamantei, în special cele referitoare

la contractul pe care ar afirma că l-a încheiat cu o societate de asigurare, sau în lipsa posibilității de a verifica fiabilitatea informațiilor transmise în această privință, în special atunci când susține că nivelul costurilor sale este de 40 %, nu ar fi posibil să se determine cuantumul exact al beneficiului nerealizat suferit eventual de aceasta. În ceea ce privește nesubscrierea unor contracte de asigurare pentru transportul de mărfuri, reclamanta s-ar limita să deducă existența beneficiului nerealizat pe care l-ar fi suferit dintr-o notă lipsită de valoare probantă, întrucât a fost întocmită de reclamanta însăși, și imprecisă, deoarece nu ar oferi nicio indicație nici cu privire la natura contractelor de asigurare pretins afectate, nici cu privire la beneficiul nerealizat aferent acestor contracte.

151 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că reclamanta nu este întemeiată, în cadrul prezentei acțiuni, să se prevaleze decât de prejudiciul material care se referă la perioada în care fondurile sale au fost înghețate ca urmare a actelor în litigiu, și anume perioada cuprinsă între 27 octombrie 2010 și 15 noiembrie 2013 (denumită în continuare „perioada relevantă”).

152 În măsura în care o mare parte din pretențiile reclamantei referitoare la prejudiciul material se întemeiază pe evaluările cuprinse în Raportul SRA, a cărui valoare probantă este contestată de Consiliu, susținut de Comisie, este necesar să se înceapă prin examinarea valorii probante a acestui raport.

1) Cu privire la valoarea probantă a Raportului SRA care evaluează prejudiciul material pretins suferit

153 În lipsa unei reglementări a Uniunii cu privire la noțiunea de probă, instanța Uniunii a consacrat un principiu al liberei administrări sau al libertății mijloacelor de probă, care trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a se prevala, pentru a dovedi un anumit fapt, de mijloace de probă de orice natură, precum mărturii, mijloace de probă scrise, mărturisiri etc. (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 martie 2000, Met-Trans și Sagpol, C-310/98 și C-406/98, EU:C:2000:154, punctul 29, Hotărârea din 8 iulie 2004, Dalmine/Comisia, T-50/00, EU:T:2004:220, punctul 72, și Concluziile avocatului general Mengozzi prezentate în cauza Archer Daniels Midland/Comisia, C-511/06 P, EU:C:2008:604, punctele 113 și 114). În mod corelativ, instanța Uniunii a consacrat principiul liberei aprecieri a probelor, potrivit căruia stabilirea credibilității sau, cu alte cuvinte, a valorii probante a unui element de probă ține de convingerea intimă a instanței (Hotărârea din 8 iulie 2004, Dalmine/Comisia, T-50/00, EU:T:2004:220, punctul 72, și Concluziile avocatului general Mengozzi prezentate în cauza Archer Daniels Midland/Comisia, C-511/06 P, EU:C:2008:604, punctele 111 și 112).

154 Pentru a stabili valoarea probantă a unui document, trebuie să se țină seama de mai multe elemente, precum originea documentului, împrejurările elaborării acestuia, destinatarul său, conținutul său, și să se ridice problema dacă, având în vedere elementele respective, informația pe care o conține pare logică și fiabilă (Hotărârea din 15 martie 2000, Cimenteries CBR și alții/Comisia, T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 și T-104/95, EU:T:2000:77, punctul 1838, și Hotărârea din 7 noiembrie 2002, Vela și Tecnagrind/Comisia, T-141/99, T-142/99, T-150/99 și T-151/99, EU:T:2002:270, punctul 223).

155 În acest context, instanța Uniunii a estimat deja că o analiză, depusă de un reclamant, nu putea fi considerată o expertiză neutră și independentă, întrucât a fost solicitată și finanțată de reclamantul însuși și a fost întocmită în temeiul unor baze de date puse la dispoziție de acesta, fără ca exactitatea sau relevanța acestor date să fi făcut obiectul vreunei verificări independente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 martie 2011, Siemens/Comisia, T-110/07, EU:T:2011:68, punctul 137).

156 De asemenea, instanța Uniunii a avut deja ocazia să afirme că un raport de expertiză nu poate fi considerat probant decât în temeiul conținutului său obiectiv și că o simplă afirmație nesusținută, care figurează într-un astfel de document, nu este, prin ea însăși, concludentă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 septembrie 2004, Valmont/Comisia, T-274/01, EU:T:2004:266, punctul 71).

- 157 Principiile amintite la punctele 153-156 de mai sus sunt cele în lumina cărora este necesar să se aprecieze, în speță, valoarea probantă a Raportului SRA.
- 158 În această privință, este necesar să se observe că Raportul SRA a fost întocmit la origine în persană și că traducerea furnizată de reclamantă, în limba de procedură, este o traducere liberă. În aceste condiții, Tribunalul nu are siguranța că traducerea în limba de procedură a raportului menționat furnizată de reclamantă este fidelă originalului. Pe de altă parte, acest raport a fost întocmit de o entitate cu sediul în Iran, Institutul SRA, care este prezentat ca fiind un expert contabil oficial. Cu toate acestea, nicio probă în acest sens nu a fost depusă la dosar. Din traducerea în limba de procedură a aceluiași raport reiese că „auditul [pe care îl conține a fost] efectuat exclusiv în scopul de a o asista [pe reclamantă] în evaluarea cuantumului prejudiciului pe care l-a suferit” ca urmare a actelor în litigiu. Raportul în discuție a fost întocmit astfel la cererea reclamantei și a fost finanțat de aceasta în scopul de a atesta, în cadrul prezentului litigiu, caracterul real și amploarea prejudiciului material invocat. În plus, astfel cum rezultă din traducerea în limba de procedură a raportului vizat, acesta se întemeiază în esență pe documente sau pe date transmise de reclamantă. Trebuie subliniat însă că documentele furnizate de reclamantă nu sunt anexate la raport și nu au fost depuse în cadrul prezentei proceduri, astfel încât Tribunalul nu poate lua cunoștință de acestea. În sfârșit, traducerea în limba de procedură a raportului în cauză menționează că cifrele transmise de reclamantă au fost reținute în lipsa „oricărei probe cu privire la caracterul lor inexact”.
- 159 Deși reiese din traducerea liberă, în limba de procedură, a declarației Institutului SRA că acesta ar fi un contabil autorizat supus respectării principiilor independenței și imparțialității și că ar fi „verificat probele și documentele” transmise de reclamantă, astfel cum se menționează și în Raportul SRA, trebuie să se observe că această declarație emană de la un declarant care atestă pentru sine însuși și că ea nu este susținută de niciun element extern care să îi confirme conținutul.
- 160 Ca urmare a contextului în care a fost întocmit Raportul SRA și în temeiul principiilor amintite la punctele 153-156 de mai sus, valoarea probantă a acestui raport trebuie să fie relativizată în mod semnificativ. Acesta nu poate fi considerat suficient pentru a face dovada conținutului său, în special în ceea ce privește caracterul real și amploarea prejudiciului invocat. Cel mult ar putea avea o valoare de început de dovadă, care ar trebui să fie coroborat cu alte elemente probante.

2) Cu privire la primul element al prejudiciului material pretins suferit

- 161 În condițiile în care, pentru a dovedi primul element al prejudiciului material pretins suferit, reclamanta se întemeiază pe punctul 1 din Raportul SRA, trebuie amintit că, după cum s-a observat deja la punctul 160 de mai sus, acest raport nu poate fi considerat suficient pentru a face proba conținutului său și că trebuie să fie coroborat cu alte elemente de probă.
- 162 Singurele elemente de probă admisibile furnizate de reclamantă sunt scrisori din partea unei prime bănci din 6 și din 23 august 2010, din partea unei a doua bănci din 23 august 2010 și din 25 aprilie 2014 și din partea unei a treia bănci din 28 iulie 2010 și din 22 aprilie 2014, care evidențiază cuantumuri totale de 89 563,02 euro, de 12 853,84 GBP (aproximativ 14 396 de euro) și de 2 126,51 USD (aproximativ 1 828 de euro) depuse de reclamantă în conturi din Uniune și care ar fi fost supuse măsurilor de înghețare a fondurilor luate în privința sa începând de la 26 iulie 2010. Aceste scrisori par să fi servit drept temei pentru cuantumul reportat în primul tabel reprodus la punctul 1 din Raportul SRA. Ele atestă de asemenea că cererile de transfer de fonduri pe care reclamanta le-a adresat băncilor menționate în cursul verii anului 2010 au fost respinse de acestea din urmă ca urmare a măsurilor de înghețare a fondurilor luate în privința sa începând de la 26 iulie 2010.
- 163 Consiliul nu a contestat cuantumul reportat în scrisorile menționate la punctul 161 de mai sus, dar observă în esență că reclamanta nu a stabilit corespunzător cerințelor legale nici că aceste sume nu au produs nicio dobândă în perioada relevantă, nici că aceste cuantumuri, dacă ar fi putut fi transferate în

Iran, i-ar fi procurat o dobândă anuală de 6 % în perioada relevantă. Comisia a constatat de asemenea, la punctul 11 litera (i) din memoriul în intervenție, că „anexele A.12-A.14 [la cererea introductivă] ofer[eau] o imagine aleatorie și incompletă a diferite tranzacții și a soldurilor de conturi”.

- 164 În această privință, trebuie să se constate că informațiile conținute în scrisorile menționate la punctul 161 de mai sus sunt asimilabile unor simple declarații care emană de la băncile în cauză. Chiar dacă aceste declarații au fost emise de bănci care au fost supuse ele însele unor măsuri restrictive, acestea nu sunt totuși lipsite de orice valoare probantă, ca urmare a caracterului lor precis, circumstanțiat și rezonabil. Astfel, aceste declarații se referă la numere de conturi și la cuantumuri precise și relativ modeste la data de 6 august 2010, în ceea ce privește prima bancă menționată la punctul 162 de mai sus, de 20 martie 2013, în ceea ce privește a doua bancă menționată la punctul 162 de mai sus, și de 20 martie 2014, în ceea ce privește a treia bancă menționată la punctul 162 de mai sus. Pe de altă parte, argumentul Comisiei întemeiat pe caracterul aleatoriu al cuantumurilor menționate trebuie să fie relativizat într-o anumită măsură, având în vedere faptul că fondurile reclamantei au rămas înghețate în mod continuu între 27 iulie 2010 și 18 octombrie 2015, dată la care denumirea reclamantei a fost eliminată din listele în litigiu, și faptul că, în afara acumulării de dobânzi, nici vreun terț, nici reclamanta nu au trebuit să efectueze viramente către aceste conturi după adoptarea primelor măsuri restrictive în privința reclamantei. În plus, cererile de transfer de fonduri adresate de reclamantă celei de a doua și celei de a treia bănci sus-menționate confirmă faptul că sume echivalente cu cele indicate în martie 2013 sau în martie 2014 figurau deja în conturile reclamantei în vara anului 2010.
- 165 Cu toate acestea, pentru a constitui o dovadă suficientă a primului element al prejudiciului material pretins suferit, declarațiile care figurează în Raportul SRA și scrisorile menționate la punctul 161 de mai sus ar fi trebuit să fie coroborate cu alte elemente de probă.
- 166 Astfel, numai elemente de probă precum extrase sau convenții de conturi care datează din perioada relevantă ar fi permis Tribunalului să se asigure că fondurile depuse în conturile în cauză nu au variat în toată perioada relevantă și că aceste fonduri nu au produs nicio dobândă în aceeași perioadă. Nicio informație cu privire la dobânzi nu figurează în scrisorile din partea primei și a celei de a treia bănci menționate la punctul 162 de mai sus. În plus, deși scrisoarea din 25 aprilie 2014 din partea celei de a doua bănci menționate la punctul 162 de mai sus arată că la 20 martie 2014 nu se plătise nicio dobândă în conturi sau că se plătiseră numai dobânzi neglijabile, ea nu precizează data de la care au fost calculate aceste dobânzi. Or, fondurile care figurează în conturile reclamantei din Uniune în perioada relevantă și informațiile privind eventualele dobânzi produse de aceste fonduri în aceeași perioadă erau informații esențiale pentru evaluarea primului element al pretinsului prejudiciu material suferit.
- 167 Trebuie arătat că ar fi trebuit depuse elemente de probă admisibile pentru a stabili că, în cazul în care fondurile care figurează în conturile reclamantei din Uniune în perioada relevantă ar fi putut fi transferate în Iran, acestea ar fi produs o dobândă anuală de 6 %. Scrisorile citate la punctul 161 de mai sus nu conțin nicio informație în această privință. Faptul că Raportul SRA aplică o asemenea rată, prezentată ca fiind „rata medie anuală a dobânzii pentru conturile în monede străine” în al doilea tabel reprodus la punctul 1 din raportul menționat, nu este suficient, având în vedere că acest raport nu este el însuși suficient pentru a face proba conținutului său.
- 168 Reclamanta nu a îndeplinit, așadar, sarcina care îi revenea de a dovedi primul element al prejudiciului material pretins suferit care corespunde pierderii dobânzilor pe care le-ar fi putut percepe dacă ar fi transferat și ar fi fructificat, în Iran, fondurile depuse în conturile sale din Uniune.
- 169 În aceste împrejurări, se impune respingerea cererii reclamantei prin care se urmărește obținerea reparării prejudiciului material pretins suferit în ceea ce privește primul element al acestui prejudiciu.

3) Cu privire la al doilea element al prejudiciului material pretins suferit

- 170 În condițiile în care, pentru a dovedi primul element al prejudiciului material pretins suferit, reclamanta se întemeiază pe punctul 2 din Raportul SRA, trebuie amintit că acest raport nu poate fi considerat suficient pentru a face proba conținutului său și că trebuie să fie coroborat cu alte elemente de probă.
- 171 Singurele elemente de probă pe care reclamanta le-a furnizat în această privință sunt un extras de cont al unei prime societăți de asigurare și de reasigurare care menționează un sold total datorat reclamantei de 1 053 268,62 euro la 1 aprilie 2014, o notă de debit pentru un quantum de 189 547,60 euro emisă de reclamantă în privința societății menționate la 20 aprilie 2009, un extras de cont, în persoană, al unei a doua societăți de asigurare și de reasigurare, o notă de debit pentru un quantum de 265 444,21 euro emisă de reclamantă în privința acestei din urmă societăți la 5 decembrie 2009, un extras de cont al unei a treia societăți de asigurare și de reasigurare care menționează un sold datorat reclamantei de 1 344 859,30 euro la 30 septembrie 2014, precum și o scrisoare și mesaje electronice adresate reclamantei de către această din urmă societate cu data de 25 noiembrie 2010 și de 2 și 8 octombrie 2012 care menționează imposibilitatea sau dificultatea de a efectua plăți în favoarea reclamantei ca urmare a sancțiunilor luate în privința sa.
- 172 Consiliul, susținut de Comisie, contestă că notele de debit și extrasele de cont depuse de reclamantă sunt suficiente pentru a dovedi quantumul fondurilor care îi erau datorate de cele trei societăți de asigurare și de reasigurare în cauză și a căror plată ar fi fost înghețată ca urmare a actelor în litigiu. În plus, el consideră că reclamanta nu a stabilit corespunzător cerințelor legale că aceste fonduri, dacă ar fi putut fi transferate în Iran, i-ar fi procurat o dobândă anuală de 6 % în perioada relevantă.
- 173 În această privință, trebuie să se constate că extrasul de cont al celei de a doua societăți de asigurare și de reasigurare menționate la punctul 171 de mai sus nu este un element de probă care poate fi luat în considerare de Tribunal, întrucât acesta este întocmit în persoană și nu s-a furnizat nicio traducere în limba de procedură, și anume engleza. În special, întrucât cifrele utilizate în acest document sunt cifre persane, nu este posibil să se ia cunoștință de acestea și să se compare cu cele preluate în înscrisurile reclamantei. Se impune, așadar, să nu se recunoască acestui document nicio valoare probantă.
- 174 Extrasele de cont ale primei și ale celei de a treia societăți de asigurare și de reasigurare menționate la punctul 171 de mai sus au fost întocmite la 1 aprilie și, respectiv, la 30 septembrie 2014 și nicio mențiune care figurează în acestea nu permite să se asigure faptul că ele nu se referă decât la creanțe sau la datorii între fiecare dintre cele trei societăți de asigurare și de reasigurare și reclamanta care ar fi născute în perioada relevantă, și anume între 27 octombrie 2010 și 15 noiembrie 2013. Trebuie, așadar, să se constate că aceste documente nu furnizează o dovadă suficientă privind fondurile datorate reclamantei de către societățile de asigurare și de reasigurare menționate și a căror plată ar fi fost înghețată ca urmare a actelor în litigiu.
- 175 Notele de debit emise de reclamantă în privința primei și a celei de a doua societăți de asigurare și de reasigurare menționate la punctul 171 de mai sus datează din 20 aprilie și, respectiv, din 5 decembrie 2009 și se referă în mod necesar la creanțe care sunt născute anterior perioadei relevante, în care actele în litigiu și-au produs efectele. Aceste documente nu sunt, așadar, de natură să ateste fondurile datorate reclamantei de către aceste societăți de asigurare și de reasigurare, a căror plată ar fi fost înghețată ca urmare a actelor în litigiu.
- 176 În sfârșit, scrisoarea și mesajele electronice adresate reclamantei de către a treia societate de asigurare și de reasigurare vizată la punctul 171 de mai sus nu menționează niciun quantum datorat reclamantei de societatea respectivă. Prin urmare, aceste documente nu sunt de natură să ateste fondurile datorate reclamantei de către această societate de asigurare și de reasigurare, a căror plată ar fi fost înghețată ca urmare a actelor în litigiu.

- 177 În orice caz, niciunul dintre documentele menționate la punctele 173-176 de mai sus nu conține informații privind posibilitatea pe care ar fi avut-o reclamanta de a percepe o dobândă anuală de 6 % pentru aceste fonduri, dacă ar fi putut fi transferate în Iran. Or, astfel cum s-a arătat deja la punctul 167 de mai sus, lipsesc în acest sens din dosar anumite elemente de probă suplimentare și admisibile.
- 178 Reclamanta nu a îndeplinit, așadar, sarcina care îi revenea de a dovedi al doilea element al prejudiciului material pretins suferit care corespunde pierderii dobânzilor pe care le-ar fi putut percepe dacă ar fi primit, ar fi transferat și ar fi fructificat, în Iran, fondurile care i-ar fi fost datorate de cele trei societăți de asigurare și de reasigurare.
- 179 În aceste împrejurări, se impune respingerea cererii reclamantei prin care se urmărește obținerea reparării prejudiciului material pretins suferit în ceea ce privește al doilea element al acestui prejudiciu.

4) Cu privire la al treilea element al prejudiciului material pretins suferit

- 180 În condițiile în care, pentru a dovedi al treilea element al prejudiciului material pretins suferit, reclamanta se întemeiază pe punctul 3 din Raportul SRA, trebuie amintit că acest raport nu poate fi considerat suficient pentru a face proba conținutului său și că trebuie să fie coroborat cu alte elemente de probă.
- 181 Singurele elemente de probă admisibile pe care reclamanta le-a furnizat în această privință sunt o notă de credit în cuantum de 76 187,65 euro emisă în privința unei societăți de asigurare la 24 aprilie 2010, precum și o scrisoare internă din 14 aprilie 2014, în persană, care emană de la directorul pentru afaceri juridice și contractuale, însoțită de o traducere liberă în limba de procedură.
- 182 Consiliul, susținut de Comisie, consideră în esență că documentele depuse de reclamantă nu demonstrează existența unei relații contractuale stabilite și durabile la nivelul cuantumurilor pe care le solicită.
- 183 În această privință, este necesar să se observe că nota de credit emisă de reclamantă în privința unei societăți de asigurare datează din 20 aprilie 2010 și se referă la punerea în aplicare a unui program de asigurare de călătorie într-o perioadă care este anterioară perioadei relevante, în care actele în litigiu și-au produs efectele. Acest document nu furnizează nicio indicație cu privire la faptul că programul de asigurare de călătorie pe care îl vizează avea vocația, după perioada de punere în aplicare care era menționată în acesta, să fie continuat sau să se reînnoiască, în special de-a lungul perioadei relevante. Acest document nu este, așadar, de natură să ateste un beneficiu nerealizat suferit de reclamantă ca urmare a nesubscrierii unor contracte de asigurare pentru transportul de pasageri și de mărfuri, care ar fi fost legat de măsurile restrictive luate în privința reclamantei în actele în litigiu.
- 184 Pe de altă parte, scrisorii din 14 aprilie 2014 care emană de la directorul pentru afaceri juridice și contractuale al reclamantei nu i se poate recunoaște, ca atare, decât o valoare probantă scăzută, întrucât aceasta nu a făcut obiectul decât al unei traduceri libere și emană de la partea însăși care o invocă în susținerea propriilor sale concluzii. În orice caz, din traducerea liberă a acestei scrisori reiese că, „în temeiul unei scurte anchete, prejudiciile suferite de societate (prime) care rezultă din măsurile restrictive adoptate de Uniunea Europeană timp de mai multe luni se ridică la 56 601 043 645 [de IRR (aproximativ 1 132 020 de euro)]”. O astfel de declarație este prea vagă și imprecisă pentru a permite să se constate că, în perioada relevantă, reclamanta a suferit efectiv un beneficiu nerealizat ca urmare a nesubscrierii unor contracte de asigurare pentru transportul de pasageri și de mărfuri, legat de adoptarea actelor în litigiu, la nivelul cuantumurilor menționate în înscrisurile sale.

- 185 Reclamanta nu a îndeplinit, aşadar, sarcina care îi revenea de a dovedi corespunzător cerinţelor legale al treilea element al prejudiciului material pretins suferit care corespunde beneficiului nerealizat pe care l-ar fi suferit ca urmare a nesubscrierii unor contracte de asigurare pentru transportul de pasageri şi de mărfuri.
- 186 În aceste împrejurări, trebuie respinsă cererea reclamantei prin care se urmăreşte obţinerea reparării prejudiciului material pretins suferit în ceea ce priveşte al treilea element al acestui prejudiciu.
- 187 Astfel şi chiar fără a fi necesar să se examineze condiţia referitoare la existenţa unei legături de cauzalitate, se impune respingerea integrală a cererii în reparaţia unui prejudiciu moral formulate de reclamantă.
- 188 Având în vedere ansamblul aprecierilor care precedă, se impune respingerea acţiunii în integralitatea sa.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 189 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenţii este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenţii, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Consiliului.
- 190 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acelaşi regulament, instituţiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi extinsă),

declară şi hotărăşte:

- 1) Respinge acţiunea.**
- 2) Iran Insurance Company suportă propriile cheltuieli de judecată, precum şi pe cele efectuate de Consiliul Uniunii Europene.**
- 3) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Pelikánová

Valančius

Nihoul

Svenningsen

Öberg

Pronunţată astfel în şedinţă publică la Luxemburg, la 13 decembrie 2018.

Semnături

Cuprins

I. Istoricul litigiului	2
II. Procedura și concluziile părților	4
III. În drept	6
A. Cu privire la competența Tribunalului	6
B. Cu privire la admisibilitatea acțiunii	7
C. Cu privire la admisibilitatea elementelor de probă depuse în anexă la replică și cu privire la cererea reclamantei de a fi autorizată să depună elemente de probă suplimentare în cursul procedurii	9
D. Cu privire la fond	12
1. Cu privire la pretinsa nelegalitate	12
a) Cu privire la normele de drept a căror încălcare este invocată	14
b) Cu privire la aspectul dacă normele de drept a căror încălcare este invocată au ca obiect conferirea de drepturi particularilor	14
c) Cu privire la aspectul dacă Consiliul a săvârșit o încălcare suficient de gravă a normelor de drept a căror încălcare este invocată	14
2. Cu privire la prejudiciul invocat și la existența unei legături de cauzalitate între nelegalitatea comportamentului reproșat și acest prejudiciu	15
a) Cu privire la prejudiciul moral pretins suferit	16
b) Cu privire la prejudiciul material pretins suferit	19
1) Cu privire la valoarea probantă a Raportului SRA care evaluează prejudiciul material pretins suferit	22
2) Cu privire la primul element al prejudiciului material pretins suferit	23
3) Cu privire la al doilea element al prejudiciului material pretins suferit	25
4) Cu privire la al treilea element al prejudiciului material pretins suferit	26
Cu privire la cheltuielile de judecată	27